

živé SLOVA

6

1972

FILADELFIA

MNOHO SÍLY
SICE NEMAS
APREČE JSI
ZACHOVAL
SLOVQ ME
ANEZAPRELESE
ME

Biblické náčrtky

16. Jsme v Boží ruce, abychom byli

- vyvedeni (Ex 13:3)
- požehnání (Dt 33:3)
- zachování (Z 31:5)
- výchování (Z 32:8)
- zaopatření (Z 104:28)
- užiteční (Z 31:6)
- na věčné věky (Z 31:6)

18. Mojžíš a Pán Ježíš

Mezi oběma je pozoruhodná podobnost:

- oba byli jako děti zachováni
- oba obdrželi zvláště vystrojení
- oba se stali dobrovolně chudými
- oba se postili 40 dnů
- oba činili divy a zázraky
- Mojžíš si vyzvolil 70 starších, Pán Ježíš 70 učedníků
- Mojžíš pečoval o Izraele, Pán Ježíš o své
- Mojžíš mnoho vytrpěl Pán Ježíš mnohem více
- oba byli tiši
- Mojžíš ustanovil passah Pán Ježíš je velikonoční Beránek
- Mojžíš zemřel na hoře, Pán Ježíš na pahorku Golgota

19. Deset znamení obrácení

1. Úplné odevzdání se Bohu (Joz 24:15, Mk 6:10)
2. Úplné skoncování s každým vyznaným hřichem (1J 1:9)
3. Láska ke spoluverčícím (1J 3:14)
4. Radost z Božího slova (Z 119:10-16)
5. Touha po obecenství s Bohem (Mt 6:6)
6. Hluboká bolest po pádu (Z 51)
7. Touha po zachraňování ztracených (R 9:2, 3; 10:1)
8. Tichost a pokora (Jk 4:10)
9. Touha po posvěcování (1J 2:3)
10. Poslušnost vůči Božímu Slovu (1J 3:24; 2:3)

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. — Adresa redakce: Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Administrace časopisu: Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

17. Věci, které nás snadno vylekají

- falešné zvěsti (Ex 23:1)
- falešní svědkové (Z 102:1-3)
- falešné lživé cesty (Z 119:104)
- falešní Kristové (Mt 24:24)
- falešní apoštоловé (Jz 2:2)
- falešní bratři (2K 11:26)
- falešní učitelé (2Pt 2:1)
- falešní proroci (1J 4:1)

Ex 2:3	— Mt 2:12
Ex 4	— Mt 3:16; 17
Žd 11:26	— F 2:6
Ex 34:28	— Mt 4
Ex 7	— Sk 10:38
Ex 16:15	— Lk 10:1
J 6:32, 35	— J 4:14
Žd 11:25	— Iz 53
Nu 12:3	— Mt 11:29
Ex 12	— J 1:29
Dt 34	— Mt 27:33

a na zemi POKOJ

„Na zemi pokoj“ – to je symbol Vianoc, zpráva, ktorá sa odovzdáva z pokolenia na pokolenie už skoro 2 000 rokov. A sme radi, že aj ľudia našej vlasti túžia a volajú po mieri, pokoji. Kto by si prial novú vojnu? Kto by chcel znova prežívať strach, ktorý sa nedá ani opísať. Len tí, čo prežili minulú, vedia plne doceniť, čo to znamená spokojne ísť spaf, môcť mať osvetlený domov, ulice a nebáť sa náletov, bômb a smrtonosných striel. Modlíme sa k nášmu Pánovi a súčasne d'akujeme za tých, ktorí riadia nás štát tak, aby sme mohli „žiť pokojný a tichý život vo všetkej pobožnosti a počestnosti“ (1Tm 2:1-2).

Čo to znamená „pokojný život“? Všimnime si bližšie tento pojem vo zmysle Božieho slova. To nám hovorí o dvojakom pokoji: vonkajšom a vnútornom. Vonkajší pokoj sa týka môjho vzťahu k rodine, susedom, spolupracovníkom a ostatným, s ktorími prichádzam do styku. Vnútorný pokoj je otázkou môjho srdca, t. j. môjho vzťahu k Bohu. Aby sme mali pokoj v nás i s tými mimo nás, dáva nám Božie Slovo niekoľko pokynov.

1. „Slnko nech nezapadá nad vašim rozhnevaním sa“ (Ef 4:26).

Tu sa jedná o vzťah k blízemu, jak vysvitá z verša 25. I v živote veriacich ľudí sa vyskytujú chvíle rozrušenia, rozhnevania, chvíle, kedy dámie miesto „diablovej“ vo svojom srdci (v. 27). Sme v neustálom pokušení, veď na to čaká tento nepriateľ Boží i ľudský, aby nám „podložil nohu“, aby sme sa potkli a padli. Ako nás to potom mrzí, akí sme nešťastní; ale zlé slovo sa nedá vziať späť, udalosť sa nedá zmazať, len odpustiť a zabudnúť. Preto sme Bohom vyzývaní, aby sme v takomto prípade vec dali do poriadku „pred západom slnka“. Nenechávajme veci nevyriešené na ďalšie dni! Dnes sa zmier, dnes požiadaj o odpustenie, dnes odpustíš tomu druhému. A ak je potrebné, vezmi vinu na seba ako Mojžíš, Daniel a iní Boží mužovia. Ako inak môžeš večer pozdvihnut svoj hlas k Bohu a hovoriť mu: „Otče, odpusť mi, ako ja som odpustil tým, ktorí mi ublížili“. Ako môžeš ísť kľudne spať, keď si s niekym v nepriateľstve? Preto potrebujeme „zaprieť sami seba“, pokoriť sa, nedávať miesta diablovej, ktorý sa opiera o naše pyšné ja.

Skúšajme toto doporučenie v každodennom živote, ak sme to nerobili, začnime od zajtra: v tom je veľké požehnanie, v tom je veľké tajomstvo pokoja!

2. „Ak je možné, na kolko to závisí od vás, majte pokoj so všetkými ľuďmi“ (R 12:18).

Nežijeme v kláštoroch, za múrmí, ktoré by nás oddelovali od ostatných ľudí. Pán Ježíš nás naopak posila „do sveta“ (J 17:18), aby sme zvestovali evanjelium „pokojo“ (Ef 6:15). Ako by sme mohli hovoriť o pokoji, ktorý priniesol Pán Ježíš na tento svet, keď by sme žili v nepokoji s ľuďmi, boli k nim nelaskaví, sobeckí, zli? Vo svete platia určité zákony vo vzťáchoch ľudí. Obvykle jedni druhým odplácajú zlým za zlé, urážku za urážku. Ale veriaci človek má iný spôsob jednania: **NEDAJ SA PREMÁHAT ZLÉMU, ALE PREMÁHAJ DOBRYM ZLÉ** (R 12:21)! Evanjelium máme svedčiť predovšetkým našim životom a toto je jeden z praktických prejavov takého života, ktorý si všímajú ľudia. Dokážeš v práci byť láskavý, mierný? Dokážeš svoju prácu vykonávať viac ako stoprocentne? Rozsievaj okolo seba pokoj vo všetkých otázkach každodenného života.

3. „Keby si doniesol svoj dar na oltár a tam by si sa rozpamätal, že tvoj brat má niečo proti tebe, nechaj tam svoj dar pred oltárom a choď, najprv sa zmier so svojím bratom a potom prid a obetuj svoj dar“ (Mt 5:23-24).

Toto je ďalšia rada pre vzájomný vzťah pokoja s bratmi a sestrami v Kristu. I medzi veriacimi ľuďmi bývajú roztržky. Pavel hovorí o tom v prvom liste Koríntanom a potom navázuje hned reč o večeri Pánovej (11:8 a n.). Akoby slová Pána Ježíša v Mt 5 a dopis Koríntanom 11. kap. nám ukazovali tú istú pravdu. Ak si sa cez týždeň nezmieril s bratom-sestrou a vieš, že ten druhý má niečo proti tebe, urob to skôr, ako priniesieš „dar na oltár“; skôr, ako prideš k lámaniu chleba. Inak ješ a piješ nehodne! Preto je mnoho slabých a chorých (v. 30), lebo „neskúšaj sa“ a svoj

vzťah k spolužívaným. Pán Ježiš dôrazne hovoril svojim učenikom, že „nové pri-kázanie“ je milovať sa navzájom, odpúštať si. Po tom všetci poznajú, že sme Jeho učenici. Nestačí hovoriť: ja milujem môjho Pána, keď nemilujem brata v Kristu! Láska k Nemu prejavujeme tak, že milujeme spolužívaných. Ale čo je to milovať? To znamená obetovať sa pre toho druhého tak, ako sa Pán obetoval pre mňa.

Koľkí sú v stave, že dlhé mesiace ukrývajú v sebe niečo proti druhému, ale kľudne lámu chlieb. Koľki vedia o tom, že druhí majú niečo proti nim a nechávajú veci nevyriešené. Nás Pán nám zanechal pamiatku svojej smrti, aby sme nevyriešené veci cez týždeň dali do poriadku pred nedeľou! Budme poslušní tohto Božieho Slova a budeme mať pokoj!

4. „Ospravedlnení súčasť z viery, máme pokoj bližiť sa k Bohu skrze svojho Pána Ježiša Krista“ (R 5:1).

To je tajomstvo pokoja v srdci človeka. Môžeme mať navonok pokoju so všetkými ľudu mi, dokážeme žiť krásnym, pokojným životom vo svojej domácnosti a predsa v našom vnútri nás môže hľadať nepokoj. Prečo? Lebo máme svedomie, ktoré je pod vplyvom Božieho Ducha. Ten, ako vieme, obviňuje, usvedčuje ľudí o hriechu, spravodlivosti a súde (J 17:8-11). Aby nás tento vnútorný hlas neobviňoval, musíme dosiahnuť pokoja s Bohom. Tento pokoj dosiahneme jedine ospravedlnením a to vierou v Pána Ježiša Krista. Len na základe Jeho smrti na Golgotu Boh nám odpustil všetky hriechy, zahodil ich za svoj „chrabát“ a nebude už nikdy viac na ne spomínať. Sme ospravedlnení. Ovšem, ako často sa tento pokoj stráca. Stačí, aby prišli nejaké úzkosti, skleslosť ducha, poklesok, pád – a už sme nepokojovali, bojíme sa bližiť sa k Bohu. Ak sa usiluješ nájsť pokoj skrze svoje pocity, märne ho hľadáš. Ved' Pán Ježiš nám dáva pokoj, ktorý prevyše každý ľudský rozum. To nie je pokoj založený na našich zásluhách, ale na Nom. Len v Nom máme pokoj (J 16:33). A On nás zastupuje pred Božím trónom, prihovára sa za nás. Kto nás odsúdi, ked' sme ospravedlnení (R 8:34)? Trápiš sa, milý brat-sestra, že nie si dokonalý, dobrý, že sa v tvjom živote vyskytujú slabosti a dokonca i hriech? Vyznaj to svojmu Pánovi, povedz Mu o tom v úprimnosti a „krv Krista Ježiša ťa očistí od každého hriechu“ (I J 1). Budeš mať pokoj vo svojom svedomí a radostne budeš vyhľadávať obecenstvo s Bohom.

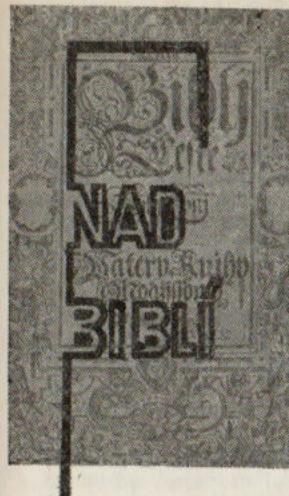
5. „Vezmte moje jarmo na seba a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom a nájdete odpočinutie svojim dušiam“ (Mt 11:29).

Pokoj v nesenej bremene a jarma Pána Ježiša. Pokoj neznamená utiahnuť sa od zodpovednosti a práce, naopak, plnosť pokoja nájdeš v práci pre našho Pána. Čítal som niekde o obraze, na ktorom bol namaľovaný človek na loďke. Vesloval k zlatému brehu, nad ktorým bol nápis: „Nebo“. Okolo neho v rozbúrenom mori zápasili s vlnami a topili sa ľudia, ale on si ich nevšímal. Bol upretý len na breh a spieval si: „Halelujah, som zachránený! – To nie pravý kresťanský život. Ak máme Boží pokoj v srdci, potom zvestujeme evanjelium pokoja. Pokoj, to nie je sedieť na brehu, ale byť na vlnách mora, zápasí o záchrannu ľudských duší a v tom pocítovať mocnú prítomnosť Pána Ježiša, ako učenici na Galilejskom jazere.

Jonáš si postavil búdu na okraji veľkého mesta Ninive, aby sa mohol nerušene dývíť na jeho skazu v Božom súde. Preto, že sme dosiahli „odpočinutie pre duše“, berieme jarmo Pána Ježiša, chceme robiť ako On. Chceme slúžiť ľuďom k spaseniu, chceme odkryvať tajomstvo pokoja, ktorý je dokonalý, takže ho búrka nemôže narušiť, povodeň utrpenia nemôže odplaviť, styk s hriechom poškvŕniť; je to ten pokoj, ktorý vladne na nebesiach. Tento pokoj sa nedá vystihnúť rozumom, definovať, ved' prevyše ľudský rozum (F 4:7). Pokoj sa cíti, prežíva. Tento pokoj stráži naše srdce ako hliadka, ktorá chodí pred dvermi do kasáren (F 4:7). Stráži našu myšel', aby sme sa nenechali naplniť strachom o budúcnosť, starostlami o zajtrajší deň, ktoré by zničili pokoj v našom srdci. Všetky tieto starosti i do budúceho roku položíme k noham nášho Pána a On nám dá svoj pokoj.

A tak do sveta našich dní zavznieva znova zvest pokoja. Utíchnu rbrané? Od-dýchnu si tí, ktorí žili v mestach, kde nieso mieru a ľudia hovoria zbraňmi? Prajeme mier celému svetu. Ale priejeme si, aby ešte mnohí ľudia získali pokoj pre svoju dušu. Pokoj s Bohom a pokoj v Bohu. Nech tedy zvučí posolstvo Vianoc:

„Sláva na výsostach Bohu a na zemi pokoj ľuďom, v ktorých má Boh zaľúbenie!“
-jos

2. ROZUM NA HRANICÍCH VÍRY

Problémom dnešného človeka je zdánlivý nesoulad mezi vírou a rozumem. Búh nám dáva obojí: ducha i duši, intelekt i cit, rozum i víru. Chyba se děje tam, kde tyto dary zaměňujeme. Věříme tam, kde bychom měli více myslet a naopak rozumujeme o věcech, které řeší jen víra. Povězme si o tom více.

Vědění člověku odedávna učarovalo. V biblickém vyprávění o pádu je zahalenou tajemství nezkrutné touhy po vědění. Když apoštol Pavel přišel s poselstvím evangelia Kristova do Athén, využil jejich dychtivosti po senzacích a právem poukázal na to, že Ježiš Kristus je jediným řešením oné velké „neznamé“, kterou všechno umění včetně areálu bohů na Olympu nebylo sto vyřešit.

Nejinak je to s lidmi našeho věku. Jen ohromující události, gigantická díla, fantastické objevy, titánské činy dokáží pohnout naši myslí. Naproti tomu tisíce let známé přiběhy Bible se zdají být příliš málo vzrušující. A přece je úžasné pojítko mezi obojím, rozumem a vírou u těch, kteří „slávy, cti a nesmrtelnosti hledají“ (R 2:7), jimž je samým Stvořitelem zaslíbován věčný život!

Mnoho našich čtenářů četlo Dänikenovy „Vzpomínky na budoucnost“. Kniha vzbudila velký ohlas. Kladný i záporný. Nejpozoruhodnější je však skutečnost, jak snadno bylo možné uvést v pochybnost ustálenou tradici představ – i vědecky podloženou – např. celou stavbu lidských dějin. Za tento experiment lze jen děkovat. Znovu dokázal, že ve sféře minulosti a budoucnosti není nic „definitivního“ ani „jednoznačného“.

Nemůžeme zavírat oči před skutečnostmi, které přináší nás věk, charakterizovaný „divy a zázraky“ hmoty. Jsou to fakta, že člověk proniká za hranice zemské přitažlivosti, „vidí“ za hranice viditelnosti do hvězdných světů vzdálených od nás milióny světelných let, i do atomu – tajuplného kosmu mini-nekonečna, pokrok v odhalování zemského života, jejich tajemství a nevyčerpateľných možností proměn, ohromující zásahy chirurgie do živého organismu, chemie a fyziky do zákonitosti všech dějů, psychofarmaka působící na lidský intelekt, hromadné formování lidského myšlení, objev „antihmoty“, rušení zemské gravitace atd. A to všechno bylo dosažitelné v mezích rozumově dostupných. Kdo by tváří v tvář této skutečnosti mohl tvrdit, že už je dosažena konečná hranice, že „dál už nic nemůže být“? Nikdo nemůže znát konec věci poznatelných, zejména proto, že předmět poznávání sahá do „nekonečna“ a tedy i do „věčnosti“. Při každém novém objevu se otvírá další propast neznámého. Za rozemy hmotného světa, tj. světa dostupného rozumu se stále zřetelněji ukazují obrys výššího, dokonalejšího, složitějšího a lidskému rozumu záhadnejšího. Je proto ne-pochoptitelné, že člověk ocitající se zásluhou svého rozumu téměř na prahu nekonečna, nehodlá tuto převratnou skutečnost vztí do důsledků na vědomí. Je zcela zaneprázdněn válením své kuličky pomíjitelného štěstí a marně k jeho sluchu zaznívá velebné volání věčnosti. Jen Bible vysvětluje příčinu této tragedie: lidská porušenosť, projevující se v „tělesné přirozenosti“ nechápe věci věčného, nadzemského, což v biblickém jazyku vyjadřuje „Království Boží“. A člověk to svádí na rozum. Vira však nevylučuje rozum. Naopak, přemýšlení víru mocně podporuje. Záleží ovšem velice na tom, jakým směrem se cesty rozumu ubírají. Bible nás důrazně vybízí k přemýšlení. To ovšem neznamená, že člověku lze vše vysvetlit a pochopit.

Evangelia nás informují o úžasné věci. Ze totíž Pán Ježiš vstoupil do života této země, aby ukázal na skutečnosti „ne zemské“. Učinil o sobě ohromující odhalení: „JÁ NEJSEM Z TOHOTO SVĚTA“. Proto jsme v nebezpečí, že nicemu z toho neprozumíme, budeme-li k učení Pána Ježiše přistupovat jen rozumovou cestou – a to většina lidí dělá! On to sám řekl: „Zemské věci říkám a nerozumíte, což teprve, kdybych mluvil o nebeských?“ – A přece není cesta za poznáním věčného života uzavřena! Ovšem, není to cesta lidská, ale cesta Kristova.

Bible tuto cestu popisuje různými výrazy. Oprostíme se od obvyklé náboženské interpretace a přemýšlejme o té cestě znova. V prvé řadě to je Ježíšova výzva: CINTĚ POKÁNÍ A VÉRTE EVANGELIU! – Zni velice otřepaně a naši generaci cize. Falešná náboženství mistrně uzemnila energii, skrývající se v této Boží výzvě. Uposlechnuti totiž přivedi pěvratnou změnu ducha člověka a znamená totální změnu v myšlení. Nejprve změní myšlení o sobě. O bezvýchodnosti vlastní situace, o tajemství zla, o strašlivých důsledcích hřicha na všechno živé i neživé. Znamená to, že člověk musí sestoupit z pozice „vševeda“ a „všerozuma“, která znemožňuje poznání Boha, protože stojí na základě jediného společného jmenovatele – hmoty. Na jedné straně počítá s vyšší rozumností, nekonečnem času, ale v oblasti ducha o takových možnostech nechce ani přemýšlet. Tim si uzavírá únik ze slepé uličky časnosti a pomíjetelnosti.

CO JE TEDY POKÁNÍ? V čem je jeho moc?

Pokání je opravdové a upřímné zamýšlení nad sebou, spojené s poznáním, že v otázkách dotýkajících se „věčného“, „nepomíjitelného“ jsme zcela neschopní. Vede nás k opuštění mylných vlastních názorů na Boha-Stvořitele, Krista-Spasitele. Probouzi potřebnou odpovědnost za dosažení jistoty o bytí či nebytí za hranicemi pozemského života. Pán Ježíš k tomu řekl vážné slovo: „Co je platné člověku, kdyby celý svět ziskal a duši svoji (tj. sama sebe) ztratil?“

Pokání je proto první krok člověka vstříc Bohu, který v Ježíši Kristu a prostřednictvím evangelia vstupuje do naší časnosti, aby nám ukázal radostné východisko. Musíme si dát poradit tím nejpovolnějším pro otázky života a smrti – Ježíšem Kristem. A to je přece velice rozumné počinání! Proto věříme evangeliu, neboť je Boží moc k záchrane člověka.

Jiné vyjádření Boží cesty je opět výrok Kristův: „NEOBRÁTITE-LI SE A NE-BUDETE-LI JAKO DĚTI, NEVEJDĚTE DO KRALOVSTVÍ BOŽÍHO!“ To je další krok. Dosavadní způsob myšlení – jakkoli logický z hlediska časného – je naprosto nelogický ve vztahu k Bohu a věčnému. Boží slovo nás chce uvést na jiný způsob myšlení. Od zemské orientace, řídící se jen podle viditelných věcí, chce naše vědomí „obrátit“ ke skutečnostem „jiného“, tj. věčného, nepomíjitelného, biblickými slovy: nebeského. Bible nás ujišťuje, že jde o skutečnosti, které nelze měřit obvyklými měřítky. Jen tak o vý obrat znamená skutečný návrat člověka ke zkracené důstojnosti „koruny stvoření“. To je ta jediná cesta do věčného života, zpět k Bohu.

Třetí výrok o cestě k Bohu je opět slovo Pána Ježíše: „MUSÍTE SE ZNOVU-ZRODIT!“ – Zde je zdůrazněna nutnost počátku nového života s novými schopnostmi a možnostmi. „Kdo je v Kristu, je nové stvoření...“ (2K 5:17). Namísto zákonu „těla“ a „hřicha“ se uplatňuje nový princip, ovládající lidskou mysl, totiž „zákon Ducha života v Kristu Ježíši...“ (Ř 8:2-3).

POKÁNÍ, OBRACENÍ, ZNOVUZROZENÍ jsou jedinečným vyjádřením cesty k životním jistotám.

Bez znalosti písmen a slov se člověk nenaučí číst ani není schopen přijímat jakékoli informace o skutečnostech. Stejně je vyloučeno, abychom bez těchto základů výroby poznali pravdivost biblické zvěsti o záchrane člověka pro věčnost. Jen touto cestou nalezneme klíč k porozumění mnohých Božích tajemství, ale o tom zase příště.

E. K.

TAK jsem žil

Nerad vzpomínám na svůj neradostný život před obrácením. Pracoval jsem jako havíř v uhlínských dolech v Ostravě. Tvrz práce – tvrdí lidé. Ale já jsem byl víc než hrubý. Veškerý volný čas jsem trávil v hospodách, kde jsem pil a hrál karty. Měl jsem vždy podíl ve rvačkách, abych prokázal svou sílu. I vlastní žena okoušela moji hrubost a bála se mne. Neměl jsem přátele, byl jsem ve svém nitru sám, opuštěn. Když mé činy dostoupily vrcholu, odsoudili mne v roce 1923 k sedmi měsícům těžkého žaláře. Ale ani tam mne nepolepšili, vrátil jsem se ještě horší. V roce 1929 jsem odejel již potřetí za prací a štěstím do Francie. Ani tam

se však můj život nezměnil k lepšímu. Naopak, morálně jsem klesal ještě hlouběji. Svědomí jsem měl otupeno natolik, že pro získání peněz jsem si dokonce naplánoval vraždu.

Věděl jsem o jednom pokladním, který večer odnášel tržbu z jistého lokálu. Toho jsem si vybral jako oběť svého činu. Musel jsem si vše dobře připravit a promyslet. Proto v listopadu 1930 (bylo to v úterý večer) jsem si udělal „generální přípravu“ loupežné vraždy. Věděl jsem, že pokladník přichází pro peníze kolem 19. hodiny. Protože jsem byl před lokálem dříve, potřeboval jsem se schovat, aby mne nikdo neviděl. V sousedním domě bydlel známý havíř. Vešel jsem k němu na „chvíli“. V pokoji u stolu seděli tři muži, kteří živě o něčem rozmlouvali. Brzy jsem poznal, že mluví o Kristu. Nějakou dobu jsem pozorně poslouchal a nepromluvil ani slovo. Byl jsem hluboce zasažen zvěstí, že Ježíš Kristus přišel na svět, aby zemřel za hříšníky. Ale ihned jsem ve svém nitru slyšel druhý hlas: „To je přece nesmysl! Nepodlehl jsem tomuto zlému; ale řekl jsem sám k sobě: „Vždyť jsem v životě věnoval čas všemu, co jsem chtěl vyzkoušet nebo získat, o čem jsem se chtěl přesvědčit a pro ověření této zvěsti jsem neudělal nejmenší pokus a už jí odsuzují!“ A v myšlenkách jsem pokračoval: „Jestliže je to pravda, pak jsem i já JEHO!“

Konečně jsem se ozval: „Zemřel ten Kristus, o kterém mluvíte, za všechny hříšníky?“ – maje na mysli především sebe. Odpověděli s určitostí, že ANO!!

Nevěděl jsem, že Pán Ježíš slyší i myšlenky člověka a vidí pohnutky srdce. Ale v té chvíli jsem byl naplněn radostí a nepopsatelným pokojem zmocnil se mého nitra. Nemohu to ani dnes slovy vyjádřit, co se tehdy ve mně odehrávalo. Vysvětluji si to tím, že mne v té chvíli musel opustit ten zlý nepřítel, satan, který mne tak dlouho držel ve své moci. Bylo to osvobození, uvolnění z okovů, přeměnění do království Pána Ježíše (Ko 1:13). Na pokladníka jsem již nepomyslel. Spěchal jsem domů. Najednou se mi všechno zdálo být jiným, krásným. Byl to první večer, kdy jsem se vrátil usměvavý, radostný. Poprvé jsem se po letech mile podíval na manželku a usmál se na ni. Vše se v mému životě změnilo. Již jsem nezlorčil Bohu a lidem, neproklínal své okolí a tvrdou práci, nevyslovoval jméno Boží nadarmo, do hospody jsem už více nevkročil, neopíjal se, nehýril. Měl sklon a vásně byly odstraněny. Od této chvíle jsem začal nový život. Počal jsem nenávidět to, co jsem předtím miloval a čeho jsem byl ubohým otrokem.

Asi za 14 dnů jsem opět navštívil rodinu onoho havíře a požádal ji, aby mi více řekli o tom, kdo je to Kristus. Dal mi Bibli. Začal jsem ji pilně číst. Stávala se mi den ze dne vzácnější, protože jsem poznával, že vše, co je v ní, je pravda.

Je to již 42 let, co se stal tento zázrak v mému životě. Co nemohli vykonat kněží, vychovatelé, policie, soud a vězení za mnoho let, to v jediném okamžiku se mnou učinil Pán Ježíš. Změnil můj život. Daroval mi to pravé štěstí, které jsem si z Francie odvezl v r. 1932 domů, do Československa.

Milý příteli! Také jsi hříšník. Snad ne tak velký, jako jsem byl já. Prosím, vyslyš mě svědectví. I ty můžeš přijmout tu drahou oběť Pána Ježíše Krista pro sebe, a sám se přesvědčíš, že je to pravda. On tě chce znovuzrodit a pro časnost i věčnost učinit šťastným. Chce tě přenést ze smrti do života, z moci temnosti do svého království lásky a pokoje. Vykojení a spasení se děje bez viditelné církve, bez kněží a zpovědníků, bez oltáře a obrazů; ale je nemožné bez Spasitele Pána Ježíše Krista. Na tuto nauku je spolehnutí a zaslouží si, aby se jí naprostě věřilo: Ježíš Kristus přišel na tento svět, aby zachránil hříšníky. Já mezi ně patřím na prvním místě (1Tm 1:15).

A. K.

VZKRIESENIE

Spravodliví v raji nezostanú po celú večnosť, lebo Písmo učí, že telá zosnulých budú vzkriesené. Už za doby apoštola Pavla mnohí neverili učeniu o vzkriesení (1K 15) a aj dnes je dosť tých, ktorí mají rôzne výhrady k tejto zpráve Písma. Božie Slovo jasne hovorí, že mŕti budú vzkriesení.

1. Starý zákon hovorí o vzkriesení tela: "... a keď raz takto červy všade vókol' rozryjú moju kožu, potom zo svojho tela uvidím Boha" (Jb 19:25-27). – „Á mnohí z tých, ktorí spia v zemi, prachu, sa zobudia a to jedni k večnému životu a druhí k hanbe a večnej potupe“ (Dn 12:2).

2. Pán Ježiš hovoril o vzkriesení tela, napr. u Jána 5:28-29 a to o vzkriesení života a súdu, t. j. o vzkriesení spravodlivých a nespravodlivých.

3. To isté učil aj apoštol Pavel v Sk 24:16: "... a mám nádej v Bohu, ktorú ni títo sami očakávajú, totiž, že bude vzkriesenie z mŕtvych, spravodlivých i nespravodlivých."

Tieto miesta Písma jasne učia, že **všetci mŕti budú vzkriesení**. Nestane sa to naraz, pri jednom vzkriesení, ale bude dvoje, rozdelené vzkriesenie a to spravodlivých a nespravodlivých, každých v určenom čase.

V knihe Daniela 12:2 čítame jasne o dvojakom vzkriesení. V doslovnom preklade je: „A mnohí z tých, ktorí spia

v zemi prachu, sa zobudia a to jedni (ktorí vstanú vtedy) k večnému životu a druhí (ktorí nevstali vtedy) k hanbe a večnej potupe“. Znalič hebrejský preložili toto miesto: „A (vtedy) mnohí (z tvojho ľudu) sa zobudia (budú oddelení) z tých, ktorí spia v prachu zeme. Tito k večnému životu, ale druhí k hanbe a večnej potupe“. To ukazuje na dve vzkriesenia. Ti, ktorí budú vzkriesení prví, sú zapisaní v Knihe (Dn 12:1).

Aj u F 3:11 čítame, že všetci mŕti nebudú vzkriesení súčasne; podobne ako v 1K 15:22-24: „všetci budú obživeni“, ale „jeden každý vo svojom vlastnom poriadku“. Tu má slovo „poriadok“ vojenský význam, asi ako „oddiel, brigáda, skupina, triada“. Každý bude vzkriesený vo svojom oddiele, triede. Potom čítame o menách týchto oddielov:

- Kristus, prvotina (Jeho vzkriesenie sa stalo pred asi 1940 rokmi),
- potom tí, ktorí sú Kristovi za Jeho príchodu (spravodliví),
- potom koniec (vzkriesenie nespravodlivých).

„Potom“ znamená to, čo nasleduje, to ďalšie, časový rozdiel.

Tiež u Lk 14:14 jasne vidíme, že všetci mŕti nebudú vzkriesení naraz, ale že bude dvoje vzkriesenie.

V Zj 20:6 čítame: „Blahoslavený a svätý, kto má diel na prvom vzkriesení. Nad tým druhá smrť (osud stratených) nemá moc“. A v 5. verši: „... ale ostatní mŕti neozili, až sa dokoná tisíc rokov“.

Ďalšie miesta k študiu: Žd 11:35; F 3:11; 1K 15:23.

Teraz, keď sme z Písma zistili, že medzi prvým a druhým vzkriesením je tisíc rokov, položme si otázku:

KEDY BUDE PRVÉ VZKRIESENIE, t. j. spravodlivých?

Cítame, že pri druhom príhode Pána Ježiša (1Te 4:15-17). Vtedy „mŕti v Kristu“ budú vzkriesení najprv a žijúci vykúpení budú „razom s nimi“ vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria. A takto budeme vždycky s Pánom. Zaujímavé je „razom s nimi“. (Autor uvádzá, že Pán Ježiš priviedie z raja duchovnú podstatu súpravodlivých, aby sa na zemi spojila s telami = vzkriesenie, pozn. red.).

Potom, keď „mŕti v Kristu“ vstanú a žijúci veriaci budú premenení, vystrieda sa viacero udalostí, kym vstúpia do posledných nebies, aby tam večne bývali s Pánom v Božej prítomnosti.

a) Jednou z týchto udalostí bude **súd veriacich podľa ich skutkov**. Nebude sa na ňom jednať o spasenie, či zatratenie, to je raz vyriešené na zemi. „**A tak teraz už nieso nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi**“ (R 8:1, tiež J 5:24). Súd nad hriechmi veriacich bol vykonaný na golgatskom kríži (Ga 3:15; 1Pt 2:24; 2K 5:21). Tedy súd v povetri, pred súdnou stolicou Kristovou, sa bude zaoberať skutkami, ovocím veriacich a nie ich spasením (2K 5:10; 1K 3:11-15).

Súdna stolica sa grécky volá „bema“ a značí rozhodujúci tribunál. Má dočinenie len so spasenými (verše v 2K 5:1, 5, 7, 9 a 1K 4:5 svedčia, že ide o svätých). O súdených čítame, že vtedy „bude mať jeden každý slávu od Boha“. To sa nemôže vzťahovať na zatratencov. Podľa 1K 4:5 bude tento súd pri druhom príchode Pána Ježiša.

V Písme čítame o rôznych korunkách (vencoch), ako odmenách pre výkupených: života (Jk 1:12, Zj 2:10), slávy (1Pt 2:4), chvály (1Te 2:19-20), spravodlivosti (2Tm 4:8), neporušiteľná (1K 9:25-27).

b) Ďalšou veľkou udalosťou bude **„svadba Baránkova“** (Kristova) podľa Zj 19:7-9. Kristovou nevestou bude jeho verejná cirkev, účastníci prvého vzkriesenia a živí veriaci, ktorí budú premenení a vychvátení bez smrti pri Jeho druhom príchode.

c) Má sa za to, že počas súdu veriacich a Baránkovej svadby bude na zemi **doba veľkého súženia**. Jeho vyvrcholením bude zjavenie sa Pána Ježiša – „apokalypsis“, druhá fáza Jeho druhého prichodu.

Zopakujme si ich:

1. „**Parousia**“ – osobná prítomnosť Pána Ježiša v Jeho prichode pre svätých. Mŕti v Kristu budú vzkriesení a žijúci veriaci budú premenení a spolu všetci vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria. Pán Ježiš tedy nepríde na zem!

2. „**Apokalypsis**“ – zjavenie, odhalenie, manifestovanie – je príchod Pánov so svätými na túto zem a nasleduje po súde pred súdnou stolicou Kristovou a po Baránkovej svadbe.

Uvádzame miesta, kde v gréckom teste je slovo „parousia“ a „apokalypsis“:
„**parousia**“ – Mt 24:3, 27, 37, 39; 1K 15:23; 1Te 2:19, 4:15, 5:23; 2Te 2:1.

Tiež Lk 17:34-36, J 14:3 a iné svedčia o Kristovej „parousii“:

Tiež Lk 17:34-36, J 14:3 a iné svedčia o Kristovej „parousii“;
„**apokalypsis**“ – Zj 1:7; Ko 3:4, Ju 14:2a 14:4-5; 2Te 1:7-8.

Zjavenie sa Krista využíti do tisícročného kráľovstva s Jeho svätými (Zj 20:6).

K. Sabiers

Upravené

N Ā C H R A N C O M I S U D C O M

Po rušných uliciach vlastného mesta sa pohyboval mladý človek. Nepozorne vstúpil do vozovky, priamo do dráhy rútiaceho sa nákladného auta. Ešte šťastie, že ho stihol rýchle späť strhnúť jeden vážne vyzerajúci starší človek. Tým pohotovým činom mu zachránil život. Keď sa mladý človek zo strachu spamäta, ako – tak sa podakoval. Potom zmizol.

Po týždni sedel v súdnej siene jeden mladý uťúlaný vrah. Sudca sa ho po vynesení rozsudku smrť spýtal, čo by chcel nakoniec povedať. Z úst mladého odsúdenca zaznelo: „Len to som chcel povedať, že ma pán sudca pozná.“ V miestnosti zavľádlo otázne ticho. „Prepáčte, ale ja neviem, kedy a kde sme sa stretli“, povedal sudca. „Pán sudca, nepamätám sa, že pred týždňom ste mi na hlavnej ulici zachránili život, keď ste ma vytiahli spod nákladného auta? Pán sudca, iste i teraz by ste niečo mohli učinit pre mňa!“

„Pamätam sa už,“ odvetil sudca. „Vtedy som bol vašim záchrancom. Dnes však som vašim sudcom“

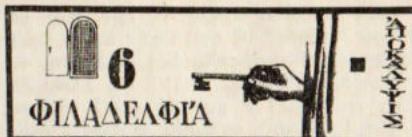
O prítomnosti Pána Ježiš hovorí: „A keby niekto počul moje slová a neuvieril by, ja ho nesúdím, lebo som neprišiel nato, aby som súdil svet, ale aby som spasil svet.“ Ale na budúcnosť sa vzťahuju ďalšie Jeho slová: „Kto mnou pochádza a neprijíma mojich slov, ten má, kto by ho súdil – slovo, ktoré som hovoril, to ho bude súdiť v poslednej deň.“ (J 12:24-48).

Preto nech každý využije výsadu prítomnosti – príš k Pánovi ako k záchrancovi.

upr. JV

6. EXPANSE EVANGELIA

VÝKLAD

Zjevení 3:7-13

Pán Ježíš se tu představuje jakožto Svatý, tj. ke zvláštnímu dilu oddělený, a Pravdivý (=alethinos), jenž má klíč Davidův. Klíč býval odedávna symbolem otvírání a zavírání před někým, vstupu do něčeho, např. do poznání Písma sv., do skrytého zoůsobu Boží vlády, do úspěšného šíření Slova Božího apod. Ale proč klíč Davidův? Aby bylo naznačeno, že se tu duchovně plní zaslíbení, vyslovené před narozením Pána Ježíše: „Bůh mu dá trůn jeho prarotce Davida...“ (Lk 1:32). Jde tedy o klíč královský, takže co jím bude otevřeno, nikdo nezavíre, a naopak. Tyto otevřené dveře se staly typem otevřených dveří všech křesťanských misií a evangelizačních akcí. – Mit málou mocí, a přeče zachovávat Slovo Kristovo a nezapřít jeho jméno – to je důvod, proč právě před sborem ve Filadelfii Kristus dveře královský otevřel. Jméno Kristovo zahrnuje všechno, co jeho charakter a poslání obsahuje. Nezapřít toto jméno je třeba nejen slovy, ale i celým životem. – Pán Ježíš jakožto Pravdivý pravdivě hodnotí židy a shledává, že lžou, když se hlasí k židovství, ale patří ve skutečnosti do shromáždění satanova. Ale i z této moci On dokáže vysvobodit a způsobit, že se i mezi nimi najdou takoví, kteří přejdou do shromáždění věrných křesťanů a podřídí se jejich řádu („pokloní se jím před nohami“). Jako On pravdivě hodnotí židovstvo, tak pravdivě ovšem hodnotí i křesťanstvo. – Jeho výrok: „ostříhal jsi Slovo mé trpělivosti“ je třeba vylíčit nejen tak, že je to plnění výslovné výzvy k trpělivosti (Lk 21:19; srov. 8:15), ale i tak, že jde o plnění Kristova Slova vůbec, a to s trpělivostí, jaká je Pánu Ježíši vlastní (2Te 3:5; Zj 1:9).

Protože v řečtině není rozdíl mezi slovesem dokonavým a nedokonavým, je vhodnější překládat předpověď v 10. verši takto: „i já tě budu ostříhat před hodinou zkoušky, která má přicházet na celý svět, aby vyzkušovala obyvatele země“. Tato předpověď platí jak pro dobu poslední zkoušky na této zemi, tak i pro zkoušky, které se v dějinách křesťanstva opakují. Překlad: „Hle, přijdu rychle“ není správný. V původním textu stojí: „Hle, přicházím (=erchomai) rychle“. Pán Ježíš v průběhu dějin vždy přichází rychle, tj. znenadání. Otvírá znenadání dveře pro expansi svého Slova a znenadání je opět zavírá. V různých situacích máme pevně držet, co máme, aby nám nikdo nevzal vítězný věnec (=stefanos). – Protože na nové zemi chrám nebude (Zj 21:1-2, 22), můžeme danému zaslíbení, že vítěz se stane sloupem v chrámu Božím, rozumět tak, že se vítěz otevřených dveří stane sloupem v církvi Kristově, která se též nazývá církví Boží nebo Božím chrámem (1K 1:2; 3:16, 17). Vítěz bude opatřen nápisem s třemi jmény – to má naznačovat skutečnost, pro jaká imána evangelizačně pracoval; šlo mu o slávu Božího jména, o jméno „nového Jeruzaléma“, tj. ne o dočasné jméno církevní organizace, a o nové jméno Kristovo, t. i. o zdůraznění jména „Beránek“. Nové v tomto jméně je to, že na nové zemi zůstane Pánu Ježíši jen toto jméno jako věčný symbol nově viděné skutečnosti, že Bůh v tomto Beránkovi dal velmi vysoké výkupné za to, aby lidstvo mohlo být vykoupeno ze staré země, po skvrněné válkami, podvody a podobnými neřestmi (Zj 5:8-10; 21:23).

Přehled dějinného průběhu v 6. údobi

a) Údobí 750–890:

Základ k expansi evangelia je dán v údobí 30–180. Pak se expase (šíření) evangelia sice nezastavila, ale v 6. údobi došlo k vyvrcholení této expase. Císař Konstantín IV. Koprronymus (741–775), rodem Armén, dostal dobrý nápad, aby část arménských paulikiánů přesídlil do Trácie (území dnešního Bulharska) a měl v nich

na těchto západních hranicích své říše spolehlivé hraničáře. Jíž kolena roku 750 mohli jejich cestující evangelisté šířit ryzy evangelium i na půdě evropské. Jeden z nich, Sarkis (Sergej), může sloužit jako příklad toho, oč šlo. Jeho vzpomínka zní: „Po čtyřiceti letech – kol. r. 800–834 – jsem spěšně procházel krajinami od východu na západ a od severu na jih, abych hlásal Kristovo evangelium, až moje kolena zemdlela únavou“. Nešlo jim tedy o šíření paulikiánství. Toto jméno jim dali jejich odpúrci. Ze správně chápali evangelizaci, to vyplývá z jejich „Klíče k pravdě“, kde čteme: „Slova sv. evangelia nejsou pro nás skryta. Otec našeho Pána Ježíše Krista je zjevil tomuto svému Synu se všemi důvody své pravdy. Pověřil prota Jana, největšího ze synů lidských, aby poukázal na Krista jako na Božího BERÁNKA, jenž nás zbavuje hřichů. Proto Jan káže lidem, učí je, dává jim návod ke změně smýšlení, přivádí je k víře v Krista a křti je na znamení toho, že jsou v důsledku své víry očistěni od poskvrn a tak se jim od našeho Pána a Prostředníka, Božího BERÁNKA, dostává duchovní záchrany. Tomuto postupu se všeobecně apoštolská církev naučila od Pána Ježíše a v této práci se pokračuje... V závěti Kristově čteme: Mk 16:15–16. Požaduje se tedy předně víra a pak je udělován křest, a ne nevěřícím. Tak tomu bylo ve sborech Kristových do chvíle útoku, jež satan, zbaven zábran, podnikl proti pravdě Ježíše Krista, našeho Pána, uloupil z ní, co se dalo a pak mezi učiteli rozšířil své klamné důvody. OTEC vesmíru nás však uschopňuje k tomu, abychom „Klíčem k pravdě“ otvírali dveře, jež před námi tito učitelé uzamkli...“

V západní Evropě bylo pracovníků v evangeliu, kteří nebyli schváleni úřadem biskupa, místy více než biskupem schválených, jak to vyplývá z korespondence arcib. Bonifáce s papežem Zachariášem. Tito neschválení pracovníci byli nástupci bývalých donatistů. Měli vliv i na účast duchovenstva katolického, takže se to odrazilo např. v práci biskupa Klaudia v Turině. Dává z kostelů jemu podřízených vyklidit obrazy a sochy, protože to vede k jejich uctívání a stává se modloslužbou. Vídí v nich překážku víry v čisté evangelium, která je v rozporu s církví křesťanskou, jež je útvarem Ducha. Spasit nás může jen pravda, která je v Bohu. Kdo hledá svou záchrannu, nemá chodit pro ni k zachráněnému, nýbrž jít přímo k prameni záchrany. Život k záchráně pramení ze smrti Kristovy, z jeho prostřednictví, ze svobody evangelia... Takové a podobné závěry činí Klaudius. V tom je mu podobný biskup Agobard z Lyonu (zemř. r. 840). Soustředil se však na kácení model (bůžků) „povéry“, na něž všude narážíme, o nichž se nelze domnít ani to, že by byly přijatelné pro „zaslepěné“ pohan, ale o nichž „osvícení křesťané“ naši doby nepochybují. Nekritičnost a touha po zázracích (pochybňých) vede na bludná a hříšná cesty. Křesťany to mate v jejich mravních úsudcích a zatemňuje jejich křesťanskou víru. Máme vědět jako křesťané, že stále tu zůstává při tom, co sám Pán řekl o znacích, které mají vyznačovat jeho učedníky... Boží a lidské konání je vždy nutno od sebe odlišovat.“ – Vliv evangelia se dostává i do klášterů. Gottschalk má jakožto syn saského šlechtice možnost opustit klášter ve Fulde. Jde do Orbais a stává se tam v klášteře učitelem řeči. Roku 839 odchází s několika žáky do severní Itálie evangelizovat. Když mu je to tam znemožněno, putuje přes Dalmácií do Bulharska, kde se setkává s bratřími paulikiány. Kolem r. 848 se vraci do vlasti a na synodě v Mohuči usvědčuje vedení církve z kaciřské hereze. Roku 849 se ho zmocnili a odsoudili k doživotní vazbě v klášteře, kde po 20 letech umírá, aniž odvolává své evangelijní přesvědčení. V jedné z písni, které složil, čteme: „Kriste, můj Králi, má věčná naděje, vnitřní světlo života, ty vedeš najesto, ó pastýři, jež milujeme v oddané útcě. Bud' vpravdě slávou svému služebníku! Jen Ty, mně ubohému, dávat můžeš život, být prosbářem mým blízek a v úzkostech mým Králem“. – Radu velkých sloupů v obecenství evangelia končí Jan Skotus Erigena (zemř. kol. r. 880), správce královské školy ve Francii. Promýšlil obsah evangelia do hloubky a šíře a odlišuje se od učení a myšlení oficiálního bohosloví církve. Proto se nepostavil proti Gottschalkovi.

b) Údobí 1750–1890:

Z R. G. Torbetových Dějin baptistů (Chicago 1955) se dovídáme, že v 2. polovici 18. století, tj. 1750–1800, se mnozí začínají vyznačovat novou horlivostí evangelizační. Ve střední Anglii za evangelizace Jana Wesleye byly mezi nově obrácenými i desítky těch, kteří další četbou Nového zákona dospěli k poznání, že svou víru v evangelium mají stvrdit křtem. Proto přikročili dva jejich mluvčí k tomuto křtu tak,

že jeden pokřtil druhého a naopak, a potom oba pokřtili všechny ostatní věřící. Později se mezi nimi stal evangelistou **Dan Taylor**, jenž r. 1763 se svými souvěřci uskutečnil spojení s baptisty. Evangelizační horlivost rostla a s ní i touha po expansi evangelia v daleké Indii. Obuvník W. Carey se naučil jednomu z indických nárečí a roku 1792 založená misijní společnost posílala Careye evangelizovat do Indie.

Karel Finey, právník v New-Jersey, USA, se r. 1825 stává evangelistou a 50 let evangelizuje nejen mezi presbyteriány, z nichž pochází, ale i mezi příslušníky jiných církví. – Na evropském kontinentu se od r. 1834 uplatňuje jako evangelista německý bratr J. G. Oncken, jenž razil heslo, že každý věřící má být evangelistou. Oncken evangelizoval nejen v Německu, ale i v Dánsku, Rakousku, Svýcarsku a mezi Němci v Rusku. – **D. L. Moody**, obchodní příručí v Bostonu, USA, člen anglikánské církve, se po svém obrácení rozhoduje r. 1866 přeložit své zaměstnání do Chicaga. Ve volném čase pracuje mezi dětmi v nedělní škole, mezi mládeží a vůbec evangelizuje. Roku 1867 vyhledal v Anglii C. H. Spurgeona a Jiřího Müllera a s oběma navázal krásnou evangelizační spolupráci. Moody nechce založit sbor nějaké nové církve, ale mnozí jeho posluchači, kteří skrze něho uvěřili v evangelium, nechtejí chodit jinam do kostela, takže Moody přivoluje k založení sboru v Chicagu. Tento sbor nebyl vpravdě sborem církve anglikánské a nezačlenil se ani do jiné denominace. Byl to prostě křesťanský sbor založený „králem evangelistů“, jak Moodyho nazývali. Obrácení vedl k tomu, aby nejen v evangelium uvěřili, ale byli podle evangelia i živí. – R. 1804 je založena Britská a zahraniční biblická společnost, velmi vydatná pomocnice v díle evangelizačním. – R. 1828 opouští anglikánský duchovní **J. N. Darby** svou církev a evangelizačně pracuje v uzavřených skupinách. Podobně pracuje i **Jiří Müller**, zakladatel sirotčinců v Bristolu, jenž on a podobně s ním Rob. Chapman, H. Craik, A. N. Groves aj. pracují způsobem otevřeným, tj. jsou hotovi spolupracovat se všemi, kteří šíří evangelium ve svém okolí. J. N. Darby nad nimi r. 1848 vynáší vylučující výrok, což vede k osamostatnění vyloučených skupin a k utvoření nezávislých křesťanských sborů. Tato práce se z Anglie přenáší na evropský kontinent i do USA. – Metodistický evangelista **W. Booth** pracuje od r. 1865 mezi nejzanebanějšími a nejchudšími obyvateli Londýna a r. 1878 způsob této práce mění v tzv. Armádu spásy. – **C. H. Spurgeon**, „kníže“ kazatelů-evangelistů, působí v Londýně, vydává evangelizační časopis „Sword and Trowel“ a v něm opětovně uveřejňuje své tušení, že rokem 1890 končí vyrcholení evangelizační expanze. Kdybychom zde uvedli ještě dlouhou řadu jiných evangelistů tohoto údobi, byl by přechod do dalšího údobi ještě nápadnější. Nastal pak nejen velký pokles evangelizacemi obrácených, ale i velký pokles v počtu evangelistů. – Buděme však vděčni Bohu za všechny evanglisty tohoto údobi, z nichž se celá řada v službě Beránkově stala sloupovím v křesťanském obecenství.

jho.

ODDANOST

Barney pocházel z pohanského ostrova Malajta ve skupině Salamounských ostrovů. Odešel pracovat na třtinové plantáže do Austrálie a tam poznal Pána Ježíše jako svého osobního Spasitele.

Po návratu do vlasti byl pronásledován svými krajany. V krajním nebezpečí života se vrhl do moře, odkud ho vysíleného zachránili námořníci z parníku, plavícího se do Nového Zélandu. Po vylodění v této krajině našel si Barney práci na pile. Brzy ho poznali jako opravdového učedníka Pána Ježíše. Kázat nemohl, ale tím, že ve svém volném čase posluhoval chudým a starým lidem, otevřela se mu mnohá srdeč.

Naučil se číst jen v jediné knize — v Bibli. Při svém malém poznání narázel často na místa, kterým nerozuměl. A když jednou do téhoto končin přijel jistý věřící kazatel, Barney ho ihned vyhledal. Lámanou řečí se ho zeptal: „Ježíš Kristus, můj Mistr, — miluji Ho — ale já ne velmi dobře rozumím. Vy mi vysvětlit verš.“ Otevřel knihu proroka Malachiáše 3:10 a pokračoval: „Co je méně desátka?“ Evangelista mu prostým způsobem vysvětloval, že Bůh si nárokuje desátou část všeho, co máme a přijímáme, aby nás naučil: Jeden stříbrný peníz z deseti patří Bohu; chceš-li mu přinést dar, pak tedy musíš dát více než desetinu.

Barney pozorně naslouchal a pak řekl: „Vydělávám si osm šilinků denně, kolik je desátek?“ — „Asi pět šilinků za týden.“

„Rozumím, ale já jsem Boha tak dlouho okrádal, a tak myslím, — já Mu deset šilinků týdně dávat, abych desátky zaplatil zpět...“

Po této rozmluvě Barney přinášel do shromáždění 10 šilinků týdně. Po nějaké době však přestal dávat tento svůj příspěvek. Zlenivěl nebo odpadl? Jeho přátelé nevěděli, co vlastně se s ním stalo. Až jednoho večera, když věřící byli shromážděni na biblické hodině, bylo slyšet vytřvané klepání na vrata. Před domem stál Barney s osedlaným koněm. To byl jeho dar Bohu.

Evangelista totiž navštěvoval velký okrsek a tak musel mnoho kilometrů chodit pěšky od osady k osadě. Bylo to únavné a ztrácel tím mnoho času. A tak Barney ušetřil na koně pro tohoto bratra. Obětoval vše, co mu přebývalo z jeho i tak malých prostředků na životy.

Tento prostý, neučený muž je nám příkladem výry a poslušnosti. Jsme připraveni tento čin následovat? Někdo může namítat, že princip dávání desátků je zastaralý a pro věřící „nebiblický“, protože nejsme pod zákonem, ale pod milostí. Na to jsou dvě odpovědi: — dávání desátků nepovstalo se zákonem, vždyť je dával i Abrahám. A pak: milost, ve které stojíme a z níž se radujeme, nemůže způsobit ještě hlubší oddanost než zákon? Nevede nás milost k tomu, abychom Bohu dávali z lásky, a tedy více než co bylo povinnosti lidí pod zákonem? Není moc lásky Pána Ježíše Krista silnější než požadavek zákona?

Tuto otázku si musíme zodpovědět, jeden každý z nás, sami pro sebe.

Přel. D. O.

O VYTRŽENÍ

V Jz 1:10 piše Ján, že bol v Duchu v deň Pána. Slovo preložené ako „bol“ nie je v gréckine odvodené zo slovesa „byť“, ale zo slova, ktoré znamená „stať sa“. Skúsenosť, ktorú Ján vtedy mal, nebola bežnou skúsenosťou, akú z minuty na minútu prežíval, totiž stav naplnenia Duchom svätým. On sa doslova „stal v Duchu“, t. j. stal sa účastníkom nového druhu skúsenosti čo do kontroly Ducha svätého nad sebou.

Tú istú skúsenosť prežil Peter, ako čítame v Sk 10:10. Prekladatelia to nazvali vytržením. Slovo „vytrženie“ tu pochádza z gréckeho slova, ktoré doslova znamená „stať mimo“ a prenieslo sa do našich jazykov ako „extáza“. Skúsenosť, ktorou obaja títo apoštola prešli, spočívala v absolútnej kontrole Ducha svätého a to takým spôsobom, že ich fyzické zmysly zraku, sluchu a hmatu nezaznamenávali okolity svet, pokial šlo o bezprostredné dojmy. Bolo to ako keby apoštola boli dočasne mimo svojich tel. Kontrola Ducha svätého nad ich schopnosťami bola taká úplná, že im mohol dať videnia, aké i malí; Peter videnie nádoby v podobe velikého obrusu zostupujúceho z neba, Ján prorocké videnie Zjavenia.

Na tomto mieste slúsi povedať niekoľko slov výstrahy. Zjavenie svätým sa skončilo poslednou knihou Bible. Všetko, čo Boh pre nás má, je zahrnuté v knihách od Genesisu po Zjavenie. Žiadne ďalšie zjavenia sa nedejú. Teraz Duch svätý osvecuje obsah Písma, aby sme mu rozumeli.

Kedže takéto videnia sa diali iba v tamtých dobách, znamená to, že také vytrženie, aké mali títo mužovia, je taktiež vecou minulosti. V našich časoch Satan napodobuje tieto Duchom svätým dané vytrženia, a to so zhoubnými dôsledkami pre tých, ktorí sa nevedomky vydajú jeho kontrole. Ti, ktorí nie sú správne vyučovaní, pokial ide o ich vzťah k tretej osobe Trojjediného Boha, stávajú sa koristou Satana.

Ochrana proti tomu vyjadřil istý Boží muž týmito slovami: „Preto do takej mìry, do akej sa mysel a srdce sústredia na Krista, môžeme počítať s prítomnosťou a mocou Ducha. Ak však objektom svojich snažení a bohoslužby urobíme samotného Ducha svätého, niektorý bludný duch môže napodobniť toho pravého a my sa staneme jeho koristou.“

preložil: mk

Koncom tohto roku dožíva sa 76 rokov milá sestra, známa poetka a spisovateľka duchovnej literatúry, spolupracovníčka sestier Royových zo Staréj Turej - Mária Rafajová.

I my sa pripojujeme s blahoprianiom:

Milá sestra Mária Rafajová, prijmite naše srdečné prianie mnohého Božieho požehnania, milosti a odplaty Vašej prekrásnej práce na Pánovej vinici. Vieme, mehli ste sa stať vo svete slávnou a uznávanou spisovateľkou, predsa ste zostali „našou“, prijali ste Pána Ježiša Krista za svojho osobného Spasiteľa a Pána a vyšli ste za Ním von „za stany“, nesúc Jeho pohanie. Chceme zodpovedne z Vašich rúk prebrať štafetu duchovnej poézie, piesní, prekladov a celej tej obrovskej palety prekrásnej práce pre Pána, keď to bude potrebné. Želáme Vám však, aby ste ešte dlho, dlho boli medzi nami...

A teraz už dám slovo Vám, priestor Vašej básni.

Ty

Sám chodil jsem v pýchy své hadrech,
namísto srdce kámen v ľadrech,
zavržen Bohem a prokletý.
A nevédél jsem, kam
se se svou silou,
bídnu, shnilou,
vrhnout mám.
Chtěl jsem Ti prchnout,
ale vždyš' byl tam,
kde moje „já“ jak nevázané hřibě
samolibě
se tyčilo až ke hvězdám,
ba nad ně chtělo růst.
Všem všechno závidělo
a nevidělo
než sebe
a touhu svých otevřených úst.

Nebylo nebe,
Boha nebylo,
mě „já“ Ho zabilo.
Sám chodil jsem v pýchy své hadrech,
namísto srdce kámen v ľadrech,
zavržen Bohem
a prokletý.
Došel jsem k temeni Golgoty.
Golgota — malá, hrúzná hora.
Tam zdraví nalezla má duše chorá.
Tam ruce vložil jsem v bok Tvůj proklátý.
Nešlo mě „já“ odtud,
sli jsme už
„já a Ty“.
„Já a Ty“
v mého srdce škebli objatý
žití kříž jsme strmou cestou nesli.

□ □ □

Kolikrát jsem pod ním padal skleslý!
Ty však vždycky nežně usmál jsi se na mne,
za oporu vlastní nabídl jsi rámeč.

Má pýcha padla.

Jasné viděl jsem,
že kříž ten jenom spolu k cíli donesem.
Vždyť k bojům za nocí,
když planou světla zlá,
jenom Tvá láska silu nalezla.
A když jsem zápasil,
ne vlastních, ze Tvých sil,
k Tvým ľadram písatý,
a zřel,
že těžší kříže díl
Ty za mne neseš
o můj se život třeseš,
tu zmizel pojem „já a Ty“,
tos' byl už
„Ty a já“.

Na srdce prosté a uzdravené
hledí Tvých ran slunce zkrvavené.
Svoji slabost s Tvojí silou měřím.
Nedoměřím.
Ale že Ti věřím,
dávám Ti své srdce celé,
Tebou čisté.
A že Tě miluju, Ježiši Kriste,
na kříž své přibíjím „já“.
Už nejsem „já“,
ni „já a Ty“,
ni „Ty a já“,
jsi
T Y.

Marie Rafajová
(Ze sbírky „Za stany“)
Připravil -jk-

□

ZBOR PRVORODENÝCH

„Ale ste pristúpili . . . k zboru prvorodených, ktorí sú zapísaní v nebesiach.“

Židom 12:22-23

Na tomto svete poznáme všelijaké zby. Tieto zby tvoria ľudia, ktorí majú rovnaké úlohy a prevádzajú rovnakú činnosť. Tak poznáme spevácke sby, požiarne zby a podobne. Ich príslušníci nosia často uniformy, aby boli nápadní a známi každému.

Pavol apoštol (veríme, že on bol pisateľom epištohy k Židom) piše na tomto mieste veriacim zo Židov, že pristúpili k zvláštneemu zboru — „zboru prvorodených“. Ale preto, že u Boha „niet Žida ani Gréka . . . lebo vy všetci ste jedno v Kristu Ježišovi“ (Ga 3:28), platia tieto slová i nám, veriacim v Pána Ježiša Krista. Každý veriaci pristúpil k zboru prvorodených — nie aby ho obdivoval, nie ako pozorovateľ, ale ako právoplatný príslušník tohto zboru. To je účasť na zvláštnom Božom požehnaní z Jeho milosti. Čo znamená pojed „zbor prvorodených“?

1. Božie vlastnictvo

„A Hospodin hovoril Mojžišovi a rieko: „Posväť mi všetko prvorodené, čo otvára okýkol'vek život medzi synmi Izraelovými ako u ľudu tak i u hoviad; to je moje“ (Ex 31:1-2). TO JE MOJE — znie Božie prevolanie nad všetkým prvorodeným. To muselo byť pre Boha posvätené, čiže oddelené. Boh siahol v Egypte na všetko prvorodené spomedzi ľudu i zvierat a to znamenalo pre všetko prvorodené smrť. Prvorodené spomedzi izraelského národa bolo zachované pri živote pre obeť a znak krvi veľkočného baránka, no to nič nemenilo na skutočnosti, že prvorodené patrí Bohu.“

Na každého veriaceho človeka hľadí Pán Boh ako na prvorodeného, teda ako na svoje vlastníctvo. Citateľu, uvedomuješ si to? Si Božím vlastníctvom, Pán Boh má právo s tebou ako s takým nakladat, no aj ťa ako takého ochraňuje, takže nik ťa nevytrinie z Jeho ruky. Keď poznáš túto pravdu, nech ťa to vedie k posväcovaniu sa pre Neho, k oddeleniu od zlého.

2. Vykúpenie

„Ale každého prvorodeného z ľudí medzi svojimi synmi vykúpiš“ (Ex 13:13). Teda všetko prvorodené (okrem čistých domácich zvierat, Nu 18:15–19) muselo byť aj vykúpené. Toto je druhá skutočnosť, ktorá sa nás hlboko dotýka. I my sme vykúpeným božím vlastníctvom. Hospodin sa neuspokojil s náhradou obetovaných zvierat za prvorodených synov Izraelových. Požadoval za nich všetkých celé Léviho pokolenie. Pri sčítaní na púšti bol počet všetkých prvorodených synov 22 273 a všetkých Levitov 22 000. Tak zostało 273 nevykúpených. Pán Boh určil spôsob ich vykúpenia peniazmi, za tých zbyvajúcich 273 mužov bolo treba zaplatiť po päť šeklov v šekle svätyne, takže doplatok na vykúpenie činil 1 365 šeklov. O tom je správa v Nu 3:39–51. Tam sa jednalo o vykúpenie, ktorého výsledkom bola záchrana od časnej smrti. Hospodinovi bol oddaný Levita za prvorodeného, alebo dokonca peniaze. Tak však nie je možné vykúpiť ľudí z ruk Božej spravodlivosti, teda od večnej smrti. Tam platí: „Nikto nijakým činom nevykúpi brata, nedá Bohu za neho zmierneho (lebo by predrahé bolo vykúpné ich duše a nechal by to na veky!), aby žil ďalej na večnosť a nevidel porušenia!“ (Z 49:8–10). Synovia Kórachovi spievali, že to može iba Boh (Z 49:16). Nie je možné, aby brat či Levita vykúpil hriešnika. A nie je to možné ani peniazmi, ako to zvestoval prorok Izaiás: „Hľa, svojimi neprávostami ste sa predali...“ a „Zadarmo ste sa predali a tak nebudeste vykúpeni za peniaze“ (Iz 50:1; 52:3). Tu stačilo len jedno platidlo – krv bezvadného a nepoškodeného Baránka Krista (1Pt 1:18–19). Preto máme chodiť v bázni Božej (1Pt 1:17), utekať pred hriechom a oslavovať Boha (1K 6:18–20), nepatriť sebe ani ľuďom, len Bohu.

Cena, ktorou sme vykúpení, je obrovská. Keď niekto drahu zaplatí za nejaký predmet, tak si ho starostlivo ochraňuje, nenechá ho nikde na ulici bez dozoru. Tak i Božie vykúpené vlastníctvo je veľmi starostlivo ochraňované. To nás napĺňuje radosťou: Keď nás Pán tak drahu vykúpil, istotne Mu na nás záležalo a rovnako záleží i teraz. O, aká to bezpečnosť byť v Božej ruke a ochrane!

Pán Ježiš nás vykúpil Bohu (Zj 5:9), Boh nás oddal Pánu Ježišovi (J 17:6, 9, 24). My nie sme sami svoji, sú vykúpené naše myšlienky i nás čas patri nášmu Pánovi. Kiež by nás život dokazoval to, čo Pavol píše o Macedóncoch: „... najprv sami seba dali Pánovi, aj nám skrže vôle Božiu“ (2K 8:5). Keďže sme pristúpili k zboru prvorodených, žime ako Boží ľudia! Sme „ľud určený byť Božím vlastníctvom, aby sme zvestovali ctnosti toho, ktorý nás povolal zo tmy do svojho predívneho sveta“ (1Pt 2:9).

3. Požehnanie

Prvorodený bol vždy vlastníkom najväčšieho požehnania. I nás Boh ako prvorodených „požehnal každým požehnaním duchovným v ponebeských oblastiach v Kristovi“. (Ef 1:3). Keď sme pristúpili k zboru prvorodených, stali sme sa vlastníkmi veľkých požehnaní. Si požehnaným a si i požehnaním pre druhých? V Kristovi to požehnanie máš – v ponebeských oblastiach. To, čo ti patrí v ponebeských oblastiach, používaš už tu na zemi pre slávu Božiu.

4. Dedičstvo

Prvorodený zdedil najväčšiu časť otcovho majetku a zdedil i vládu v rode, v pokolení, v kráľovstve. Nás dobrý Boh nám podobne zanechal dedičstvo nebeského kráľovstva (R 8:16, 17). Učinil nás kráľmi. Kráľ má najviac slúžiť, ten nemá „pracovnú dobu“, po celý deň a po celý čas svojho panovania myslí na kráľovstvo. Tak i my teraz všetok svoj čas a schopnosti venujme kráľovstvu Božiemu a jeho rozširovaniu.

Tieto štyri veci nás zavádzajú i pôsobia nám radosť. Sú dôsledkom Božej milosti pri nás. Prestaňme už myslieť na to, čo nemáme, čo nám chýba a venujme svoju pozornosť viac tým skutočnostiam, čím nás Boh zo svojej milosti učinil. Z toho bude -ik

KREŠTAN a RODINA

PRARODIČE

Problém prarodičov je tak starý ako človek. Protože sa však teď uzavírají sňatky dñe a průmerný věk se prodloužil, má dnes docela nový ráz. Uvedeme příklad: v roce 1890 byla matka při sňatku posledního dítěte pravděpodobně už vdovou; r. 1950 ovdověla průmerně o 14 let později. Už na těchto dvou číslech vidíme, jak mnohem větší úlohu hraje teď dědeček a babička.

V dobách nebo zemích, kde rodina má tradiční upřevněný řád, se o problému rodičů nediskutuje. Mají svou úlohu, která je jim obyčeji předepsána. V dřívější Číně uctívali rodiče rodičů jako polobohy a oni neomezeně panovali nad rodinou. V jiných zemích se divají na staré lidé jako na neužitéčné příživníky a mladší generace je nemilosrdně odstavují.

V našem století nemá postavení prarodičů pevné rysy. V městě žijí generace obyčejně odděleně. Na venkově se však častěji stává, že ženatí synové žijí na usedlosti rodičů a tak zůstává dědeček nejvyšší hlavou rodiny. Geniální je jistě berneské řešení, které žádá, aby se prarodiče, kteří předali vedení usedlosti synovi, přestěhovali do menšího pro ně připraveného domku.

Jiné problémy nastanou, když osiřelá babička – méně často dědeček – se včlení do domácnosti ženatého syna nebo vdané dcery. Tam už nejsou „hlavou rodiny“, ale spíše „hostem“.

Oblastník je problém, když je mladá matka zaměstnána a přenechá výchovu dětí babičce.

Chceme-li dnes uspokojivě řešit problém prarodičů, musíme se napřed domluvit na několika nevyhnuteľných zásadách, které tvoří takřka „pravidlo hry“ mezi generacemi:

1. Výchova dětí patří za každých okolností rodičům. Když musí babička zatrpklost na své vnuky: Není na místě zastoupit maminku pro nemoc nebo tě, aby ulevovali své zahořklosti vůči

zaměstnání, pak ať to činí s vědomím, že „zastupuje“; ať dá dítěti poznat, že hlavní osobou je matka. Není to vždy snadné, ale je to bezpodmínečně nutné.

2. Dědeček a babička mají vědět, že jejich děti vychovávají jejich vnuky na základě jiných zásad, než to činili oni. Mohou tyto nové názory povážovat za dobré nebo za špatné, ale musí je nechat bezpodmínečně platit vůči vnukům. Zodpovědnost nesou rodiče a ne dědeček a babička.

3. Když prarodiče kritizují v přítomnosti vnuků výchovu a když dokonce v nepřítomnosti rodičů dovolí nebo zakazuji věci, v kterých rodiče jinak jednají, pak sabotují výchovu a přispívají k mravní rozpolcenosti (desorientaci). Zodpovědní rodiče, zvláště tělesný syn nebo tělesná dcera dotačních prarodičů mají se láskyplně, ale zcela zřetelně ohradit proti takovým přehmatům. Je menším zlem, když dítě provede objektivně nesprávný rozkaz rodičů, než když se dostane rozkazem dědečka nebo babičky do pochybnosti o rodičovské autoritě.

4. Vedle specifické výchovné úlohy rodičů mají i prarodiče svou zvláštní úlohu, kterou nemohou převzít rodiče. Mohou se jí zhodit tím lépe, čím méně se pletou do úlohy rodičů. A o této zvláštní úloze si něco chceme říci.

Je k tomu třeba vnitřní vytříbenosti, ba určité míry moudrosti, aby ses stal(a) dobrým dědečkem nebo dobrou babičkou.

Především je nutné vzít na vědomí své stáří a svou funkci dědečka nebo babičky. Dědeček nechť ze sebe nedělá sportovního kamaráda svých vnuků, a babička ať nekoketuje vede své vnucíky. Dále ať nepřenáší svoji newědomělou

mladé generaci tím, že vnukům neustále vytýkají, jak jsou „nevychovaní“, lými, aby svým vnukům ukazovali opravdu tuto dobrotiost?

Protože prarodiče mají blíže k věcnosti, mají také lepší smysl pro to, co je za viditelnými událostmi. Rozumí víc podstatě věci. Proto umí také lépe vyprávět pohádky. Neboť v pohádce nejde o viditelné: o děti, lišky, vlky, čarodějnici a dobré vily, jde o to, co vězí za tom. Tomu nezkažené děti rozumí bezprostředně, zatímco rodiče, které pohltilo povolání, technika a společnost, často už ztratili smysl pro pohádky.

A konečně, ať nesýti své vnuky něustálým vypravováním o starých dobrých časech, kdy ještě nebyly na světě nebo všeobecnými úvahami morálnimi nad zkažeností moderní mládeže a že oni, vnuči, půjdou lepší cestou, jak doufají.

Co však mohou prarodiče dávat zvláště?

Když dosáhli zralosti svého věku, pak se jistě budou vyznačovat větší mřnosti, ne slabostí, nebo lhostejnosti, ale pravou dobrotiostí. Vědí, že lidé nejsou zcela zlá, a že mladý člověk soudí většinou příliš ostře. Mají pochopení pro věci a lidi, které mladý nemá. Vědí, jak velice byli potřebni odpusťení a jak je stále ještě potřebují; proto snadněji odpouštějí. Na dědečkovi a babičce mají vnuči zakusit, že vedle požadujícího, spravedlivého Boha, je ještě Bůh dobrotiý, milostivý, odpouštějící. Dokonce u-

smívajíci se Bůh. — Ale máme mnoho

Přel. D. Z.

SLUŽBA DUCHA SVÁTÉHO PRI VERIACÍCH

Toto je jedna zo základních skutočností, ktoré zásadným spôsobom ovplyvňujú život kresťana; ovplyvňujú, ako sa v živote kresťana — znovuzrodeného človeka — prejaví charakter Kristov. To, aký je prístup kresťana k osobe Ducha Svätého a aké poznanie má o Jeho službe, určuje, či jeho život bude vifazný, požehnaný, plný, alebo chudobný, živoriaci. Jeden z textov, ktorý o tomto predmete pojednáva, nachádzame v Ga 4:19: „Moje deti, ktoré zasa rodím v bolestiach, dokiaľ nebude Kristus vypodobený vo vás a na vás.“ Tu Pavol píše, že opäť, s úzkostami a mnohými bolesťami na modlitbách bojuje, aby Kristus bol v nich vypodobený. Čo tu znamená slovo „vypodobiť“? V pôvodnom jazyku to znamená „niečomu, čo je vnútri, dat vonkajší výraz“. Spôsobí, aby charakter, či kvalita toho, čo je vnútri, nadobudli svoju podobu — aby ich bolo vidno.

Všimnime si, že toto slovo sa nachádza v trpnom rode. Text nehovorí, že by sa Kristus mal vypodobiť, ale že má byť vypodobený! To znamená, že Pán Ježiš Kristus sám seba týmto spôsobom nevypodobuje. To preto, lebo túto službu prenecháva Inému, a sice Duchu Svätému. O tom si čítame aj u Jána 16:13—14: „Ale keď príde On, ten duch pravdy, uvedie vás do každej pravdy... Ten ma oslávi, lebo z môjho vezme a bude zvestovať vám.“ Slovíčko ten vyjadruje dôraz. Zámeno On by tu nebolo tak dôrazné. Pán chcel tým povedať: Nie ja sám, ale Ten, t. j. Duch Svätý, ma oslávi. Vidíme, že táto služba, t. j. oslávit Krista v životoch veriacich, patrí Duchu Svätému. Pán Ježiš Kristus je vypodobovaný, a Duch Svätý vypodobuje. Pán je trpný, Duch je činný v tomto prípade.

Je dôležité, aby toto kresťania vedeli, a v súlade s tým aj konali! Kolko priestoru poskytneme Duchu Svätému, toľko priestoru môže On dať Kristu. Ze platí aj opačný vzťah, je zrejmé; čím menej dovolíme Duchu Svätému my, tým menej bude On môcť vypodobovať Krista v našich životoch.

Aká to zvláštna skutočnosť! Boh-Otec akoby sa držal v pozadí, a chce, aby bol Kristus. Jeho Syn, oslávený. Boh-Syn sa drží v pozadí, a vec svojho oslávenia prenechal Duchu Svätému. Boh-Duch Svätý sa drží v pozadí, a oslavuje Krista. Jediné tri osoby v celom vesmíre, ktoré majú oprávnený nárok na to, aby boli uprednostnené, uctievané, oslavované, sa takýmto pokorným spôsobom chovajú voči sebe. Aj Pán Ježiš hovoril: „Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom...“ Aký to kontrast vôči nám, ktorí máme tendenciu niekedy seba samých tlačiť do popredia; potrpíme si na to, aby sme boli uznaní, uprednostňovaní a pod.

Vráfme sa však k nášmu textu Galatskému. „**Ktorých zase rodím v bolestiach?**“ Zase — to zn. že dei sa tu opakuje. Opakuje sa niečo, čo už predtým bolo. Oni boli znovuzrodení, začali správne, ale potom sa niečo zmenilo a pripravilo ich o stav, ktorý má Pavol na mysli. O tom si čítame hned v prvých veršoch epíštolu: „**Divím sa, že tak skoro odstupujete od toho, ktorý vás povolal v milosti Kristovej, k inému evanjeliu, ktoré nie je iné, iba že sú niektorí, ktorí vás nepokoja a chcú prevrátiť evanđelium Kristovo.**“ Ako vidíme z celej tejto epíštoly, medzi týmito veriacimi sa po čase vyskytla silná tendencia vracať sa späť pod Zákon. Vyskytli sa niektorí zo Židov, ktorí začali učiť, že človek môže byť spasený iba tak, že do tohto spasenia vojde cez bránu židovstva — cez Zákon. Pretože Zákon nepoznal nič také, ako je trvale prebývajúci Duch Svätý v človeku. pripravili sa tak Gálfania o službu Ducha Svätého. Znemožnili Mu pôsobiť, uplatňovať sa tak, ako by bol chcel a mohol. Dôsledok bol, že ich životy strácali charakter Kristov — a o to, aby sa pri nich tento charakter znova prejavil, sa teraz Pavol v zápašoch na modlitbách usiloval.

O príťomnosti Ducha Svätého a Jeho službe pri vykúpených nevedeli ani učenici, o ktorých čítame v Sk 19:1—2: „A stalo sa v tom, čo bol Apoštol v Korinte, že Pavol pochodoval horné kraje a prišiel do Efesu a najdú tam niektorých učenkov, povedal im: Či ste dostali Svätého Ducha, keď ste uverili? A oni mu povedali: Ba ani sme nepočuli, či je Svätý Duch.“ Toto je však kardinálna pravda — „Alebo či sa nazdáte, že nadarmo hovorí Písma, až po závisť žiada Duch, ktorý prebýva v nás“ (Jk 4:5)?

Ako sme povedali, návrat k Zákonom znamenal postráданie služby Ducha Svätého; Duch Svätý je trvale príťomný v každom veriacom v dobe milosti. S tým súvisia slová, ktoré čítame ďalej v epíštole Galatském: „**vypadli ste z milosti**“. A ďalej „**Lebo my v Duchu, z viery očakávame nádeju spravodlivosti**“ (5:4, 5). V tomto prípade nešlo o ich ospravedlenie, lebo oni už boli ospravedlení z viery v Pána Ježiša. Avšak návrat k Zákonom znamenal návrat k principu, podľa ktorého Duch Svätý nemohol pôsobiť — ich **posvätenie**. V tomto zmysle vypadli z milosti. Tak, ako Svätý Duch pôsobí v milosti, a nie pod Zákonom, tak aj posvätenie veriacich je možné iba v milosti, a nie na báze Zákona. Neprekraďuje preto, že ich v ďalšom Pavol napomína: „**Chodte Duchom a nevkvonáte žiadosti tela...**“ Strata závislosti na Duchu Svätom a Jeho službe, na Jeho posväčujúcej moci, viedla k skutkom tela, k uplatňovaniu starej prirodzenosti.

Kresťania, ktorí o tejto službe Duchom Svätým nevedia, usilujú sa vo vlastnej sile o posvätený život. Že sú znovuzrodení, svedčí ich život; avšak predsa nezriedka chýbá pri nich ovocie Ducha. Nevedomky sa dostávajú pod sféru, v ktorej sa žiada ich vlastné úsilie, bez závislosti na Duchu Svätom — to je pod sférou Zákona. Zákon žiada — to rob, a budeš žiť! Milosť však nielen žiada, ale dáva aj silu. A tu je potrebná viera, že máme Svätého Ducha a že On je mocný a ochotný pôsobiť v nás posvätenie, prinášať v nás svoje ovocie, vypodobniť Krista v našich životoch. Zo strany človeka sa vyžaduje, aby aktom svojej vôle v tieto skutočnosti veril. Tak, ako na vykúpenie musel uveriť v Pána Ježiša, ako v osobného Spasiteľa, podobne musí uveriť v Ducha Svätého (skrize ktorého teraz vlastne prebýva v nás Kristus) na svoje posvätenie. Viera je naprostá závislosť na Bohu. O túto závislosť musíme usilovať v každom okamihu... to nie je závislosť na sebe, ale na Bohu. Vevvodcom a Dokonávateľom viery je sám Pán Ježiš (Žd 12:2); a „**my všetci odostretou tvárou vzhliadať sa v sláve Pánovej sťa v zrkadle meníme sa na ten istý obraz, od slávy v slávu, ako od Ducha Pánoveho**“ (2K 3:18).

prel. -mk

SEX a BIBLIA

V poslednej dobe zachvátila mladých ľudí na celom svete vlna sexuality, lepšie povedané volanie po tzv. slobode lásky. Bolo by pokrytecké nezaujať k tomu stanovisko, pretože v nebezpečenstve sú aj rady mladých kresťanov.

Ako je to vlastne so samotnou sexualitou? Prečo ju vôbec Boh človeku dal? V Biblia nie je priamo napísané, že sexualita je hriech, aj keď sú jej slová priame a dôverné. Dočítame sa v nej, že nás Boh stvoril mužmi a ženami. Potom pozrel na svoje stvorené a prehlásil: — Je to dobré!

Niekedy v 19. storočí sa vyskytol názor, že telo je zlé, že sexualita je zlá a nečistá vec. Treba o nej mlčať, hamovať svoje city. Možno povedať, že teraz prežívame reakciu takejto výchovy.

Boh ustanovił manželstvo z troch dôvodov: 1. aby nevyhynulo ľudské pokolenie; 2. aby v manželskej láske dostala prechod pravá láska a 3. aby mohla byť vyjadrená jednotna muža a ženy. Na manželskom zväzku spočíva Božie požehnanie.

Lenže už v raji došlo aj v oblasti sexuality k tragédii. Človek sa postavil pod vplyvom satana proti Bohu — a to je hriech. Hriech poškvrnil aj samotnú čistotu sexu.

Hriech má nesmierne zhľadný vplyv nielen na duševný život, ale predovšetkým spôsobuje oddelenie od Boha, odcudzenie, duchovnú smrť. Za oddelenie od Boha človek hľadá náhradu. Mladí ľudia obyčajne siiahajú po alkohole, drogách a hľadajú východiská v nemravných sexuálnych dobrodružstvách. Človek túži po šťastí a pokoji. Pretože sme stvorení pre obecenstvo s Bohom, bez neho ho nikdy nenejdeme.

Vplyvom hrecha sa porušila celá oblasť sexuálneho života. Ľudia v tejto oblasti žijú tak, ako to Boh nikdy nechcel. Do popredia sa dostali rozkoše. V Biblia je jasný rozdiel medzi láskou a rozkošou. Tisíce mladých ľudí si myslia, že sú zaľúbení a pritom ich púta k sebe len telesná náklonnosť. Telesná žiadlosť napokon vedie k rozkošiam. A svet sa preplníl nepravým sexom...

Podstata siedmeho Božieho prikázania je — Nechovaj sa nemravne! Čo tým Boh sleduje?

1. Chce zachrániť manželstvo človeka. Štatistika prezrádza, že napr. polovina mladých manželstiev je v USA uzatváraná z nutnosti. Mladí ľudia sa berú, hoci sa k sebe vôbec nehodia. Nečudo, že viac ako polovica takýchto manželstiev sa rozpadá už v prvých rokoch. Nemravny život pred manželstvom má potom zhľadný vplyv na samotné manželstvo.

2. Boh chce zachrániť naše telo. Medzi mladými sú časté poohlavné choroby. Neúmerne rastú počty mimomanželských pôrodov, množia sa počty opustených a dokonca zavraždených detí.

3. Boh chce zachrániť nášho ducha. Istý psychyater známej americkej univerzity konštatuje, že polovica študentov vyhľadáva jeho pomoc následkom sexuálnych pádov. Do podstaty človeka je vpísaný zákon mravnosti. Každé jeho narušenie vedie k duchovným, duševným deformáciám. Nedá sa ani domyslieť, kam až vedie taká voľná láska.

4. Boh týmto prikázaním zachraňuje spoločnosť a posilňuje národ. Nemravnosť dokáže zničiť aj celé národy. Spomeňme si napr. na pád kedy si slávnej Rimskej ríše...

Nemravnosť však nemusí byť len zvrátená sexualita. Patrí sem aj nečistá fantázia, nemravné obliekanie, čítanie pornografie, návštevy nemravných predstavení

apod. Nad každé pracovisko, školu či kanceláriu a vôbec nad každú miestnosť, kde sa zhromaždujú najmä mladí ľudia, by bolo treba napísat: Nežt nemravne!

Jednou z poznávacích značiek kresťana je sebaovládanie, víťazstvo nad sebou samým. Nech to berieme akokoľvek, tažko si predstaviť čistotu dnešného moderného človeka bez Ježiša Krista. Snáď sa to niekomu podarí pevnou vôľou, ale takých je mizivé percento. V Kristu je zdroj sily k neustálym víťazstvám aj v oblasti sexu.

Napokon ešte z tejto oblasti desať rát mladým kresťanom:

1. Chrán sa od zlej spoločnosti. Keď sa niekto v takejto spoločnosti pohybuje, určite sa naňho niečo zlé nalepí.

2. Vyhýbaj sa tzv. druhému pohľadu. Za prvý pohľad obyčajne človek nemôže, ale za druhý áno. A ten už vezie k zlej žiadosti.

3. Kontroluj svoju reč. Vyhýbaj sa nemravným žartom a príbehom.

4. Dbaj a svoje obliečenie! Aj zaň si pred Bohom zodpovedný. Jedno mladé dievča po svojom obrátení napísalo: — Odteraz sa obliekam tak, ako by ma všade sprevádzal Pán Ježiš.

5. Dobre si rozmysli, aké podujatie navštívias, prípadne na aký program sa chceš dívať.

6. Rob poriadny výber svojho čítania! Dnes väčšina kníh, ktoré sa mladým dostávajú do rúk, sú preplnené sexualitou. Mali by sa konečne zamyslieť aj autori po údere odrazeného bumerangu!

7. Dávaj si veľký pozor na využívanie svojho voľného času! Práve vo voľnom čase sa Dávid zahľadal na cudziu ženu. Následky boli pre neho i celý národ veľmi zlé.

8. Urob si pravidlo: — Drž mieru v dvorení! Mladí kresťania by sa mali pred každým stretnutím s chlapcom, či dievčaťom pomodlit. Mladé dievča, v srdci ktorého žije Pán Ježiš Kristus, bude mať určite silu povedať „nie“ hociktorému dotierávemu nápadníkovi. Práve tak to môže dokázať veriaci chlapec.

9. Sústavne a úprimne sa zaoberaj čítaním Slova Božieho. Uč sa naspäť niektoré verše a príležitostne ich cituj. Satan sa nesmierne toho bojí a uteká...

10. Nech má Pán Ježiš pevné miesto v tvojom srdci a živote! Len tak budeš mať silu Jozefa obstáť v pokúšanach!

Snáď si po tomto všetkom sklamaný a máš pocit, že si sa v oblasti sexu prehrel oproti Božiemu prikázaniu, oproti Jeho vôle. Ale ved' kto z nás nezrehšíl! V Kristovom kríži je moc k odpusteniu minulosti a zdroj sily k čistému životu.

Ak si ešte neprežil znovuzrodenie a zmieta fa aj v oblasti sexu jeden problém za druhým, vedz, že nič nevyriešiš bez Pána Ježiša Krista. Túžis predsa po krásnej, čistej láske. Pán Ježiš ti ju zabezpečí. Príjmi Ho ešte dnes!

Z angl. upravené a krátené.

-jk-

sportovci nebo »FANDOVÉ«

Zivot kresťana je v Pismě také připodobňován sportovci, který závodí o odměnu. Kolik sebezapfení a zdrženlivosti si takový život vyžaduje (1K 9:24-25)! I křesťanský život vyžaduje sebezapfení a zdrženlivost, jak o tom ríká Pán Ježiš: „Chce-li kdo za mnou přijít, zapří sám sebe...“ (Mt 16:24). A přeče...

Právě o podobnosti života věřícího člověka a sportovce se hovořilo na velikonocním shromáždění letos v Ostravě. Kolik účastníků tohoto sejti však projevilo nespokojenost!? Někteří si naříkali na nedostatek místa, jiní na větrání, únavu; další poukazovali na neukáznost druhých, že nic neviděli apod. Přišli mi na mysl lidé kolem nás. Když jezdívám do školy, vidím lidi číst noviny, slyším jejich zanícené debaty o sportu. A což když probíhá mistrovství či olympiáda! Jak zasvěceně dovedou tito lidé vyprávět o sportovcích. Odborníci na slovo vztáží.

Jednou jsem jel vlakem v dobe mistrovství světa v hokeji. Našim hráčům se právě moc nedařila. Slyšel jsem za sebou vzrušeně říkat jednoho cestujícího svému sou-

sedoví: „... Jsou to ale nemehla, celý zápas vyhrávat a pak...“ Zase jeden odborník, pomysel jsem si. Když jsem vystupoval, blíže jsem si tohoto „odborníka“ prohlédl. Přišla mi k smíchu představa, že by na ledě místo některého hráče byl tento muž – tlustý, rozvalený na sedadle a popijející pivo. Nebyl to sportovec, byl to jen „fanda“. Měl přehled, věděl o všem, rozuměl všemu. Ale jak by to dopadlo, kdyby mu dali hokejovou výstroj a postavili ho na ledovou plochu?

Není tomu tak i s námi někdy? I my máme často „přehled“, víme co a jak by se mělo správně dělat a přece – jak jsme hned „udýchání“; jak „nemůžeme“ i po malé námaze. Nic nedovedeme vybojovat. Co je nám platné, když víme, jaká obuv je nejlepší, co si máme obléci, jaká trať závodu by vedla přímo k cíli, když nestačíme s dechem? Vadí nám „bríško“ naší pohodlnosti.

Nejsme i my jen fandové, kteří vidíme ze svého „teplého místěčka“ chyby těch, kteří „jsou na ledě“? Nejsme též kritikové těch, kteří se namáhají, aniž bychom jim pro dosažení cíle pomohli?

Zdalikat ti lidé, kteří se tisnili v Kafarnaum kolem domu, v němž byl Pán, si naříkali na nedostatek vzduchu (i když to bylo o nějaký ten zeměpisný stupeň jižnější)? Když jím záleželo na tom, aby se setkali s Pánem, dokázali si najít cestu i střechou.

Naříkali si lidé, kteří poslouchali Pána Ježíše na pustém místě, že tam museli jít pěšky a že celý den nic nejdli?

Naříkali věřící v Troadě, že Pavel mluví až do rána?

Nic takového si nečteme.

Fandové ještě žádny zápas nevyhráli. To mohou jen ti, kteří bojují na dráze, „v poli“, na hřišti, kteří o to poctivě usilují, kteří se odříkají. A proto, když nejsme právě na bojišti, snažíme se aspoň těm, kteří bojují – pracují pomáhat. Než budeme někoho kritizovat, zkusme si napřed položit otázku: „A co jsem udělal já pro to, aby to bylo lepší? Komu jsem pomohl?“ Pamatujme na slova Písma: „Jedni druhých břemena neste a tak plňte zákon Kristův“ (Ga 6:2). Pak nám nebude vadit nedostatek místa, jinak se budeme dívat i na jiné nedostatky u druhých, které tak rádi kritizujeme.

Nebudeme fandové! Budeme křesťany, kteří statečně vběhli na závodní dráhu a pro dosažení odměny odříkají si mnohé věci, zapírají sami sebe, berou kříž a následují tak svého Pána.

-tp

NAŠE SESTRA PÍSEN:

Jsou prázdniny, dovolené. Častěji se setkáváme s novými tvářemi a i s těmi, které dobře známe, můžeme prožít překvapující zážitky v nových situacích. Krása přírody, svěžest změny, krajina, cestování, tichá zákoutí, voda, slunce a hory – to vše je jen rámcem a podnětem vnitřního prožitku. Obsah („obraz“ v tomto rámu) je vytvářen vztahy s lidmi – uskutečněným obecenstvím a jeho důsledky v našem vnitřním životě. Mimochodem: je pro mne letitou záhadou, proč se některí lidé dobrovolně připravují o příležitost prožít dovolenou nebo prázdniny mezi skutečně svými? Čti: Mk 3:31–35.

OBECENSTVÍ. Biblický pojem pro skutečnost a tajemství podivuhodné krásy. V něm uskutečňujeme svůj duchovní život víry, lásky a naděje. Obecenství věřících, obecenství občanů nebeského království v cizině, v sobeckém hluku užívajícího světa. Setkání s bratrem, setkání se sestrou, zákmí Spasitelova obrazu v činu lásky už dávno sprízněného nebo právě neočekávaně nalezeného Božího spolužití... Posloužit tím, co jsem přijal, nechat si posloužit tím, co je svěřeno druhým a co nadějně vyhližím v touze po svém doplnění a harmonii. Radovat se a chválit společně svého Pána za JEHO dary, vidět zrod nového života, uzdravení pokřiveného, probuzení ze spánku, vzkličení uschlé lásky...

Máme-li otevřené dveře, srdce a oči, vycházíme-li vstříc, potkáme se s novými bratry a sestrami. Nepoznáme je podle odznaku. Ani podle Bible v ruce. Dáváme se poznat jeden druhému vyznáním Pána Ježíše Krista a svědectvím o NĚM. Nevyprávějme raději o sobě: co si myslíme, co děláme, kam chodíme, ale o svém Pánu: co ON učinil pro lidi a také pro nás a s námi. Pamatujme při svých setkáních, že hranice nebeského království jsou hranicemi nejpřísněji střelenými, bez možnosti nezákonného přechodu mimo tu jedinou těsnou bránu, mimo nové zrození. Jsme náhodně k povrchnosti, k rychlému seznámení podle prvního dojmu nebo přiblíženého

přihlášení ke jménu společnosti nebo na odvolání k nějaké známé osobě, jindy zas dovedeme být nedůvěřiví a bez zájmu ze stejně povrchních příčin. Naučme se nejdříve sami nevyžadovat od nikoho jako samozřejmost, aby nás jen podle tváře přijmal jako věřící, ale raději vydějme hned při setkání strucně a jasné svědectví. Spojíme-li je se srdečným zájmem o druhého, napoví mu to a usnadní, aby rovněž projevil svůj vztah k Pánu Ježíši svým vyznáním. Dejme si na tom záležet. Není-li toto vyznání jasné, ptejme se až do vyjasnění a buďme také hotovi odpovědět na další otázky. Pamatujme na Pavlova napomenutí Timoteovi, aby na nikoho nevkládal ruce (= nezotovoňoval se) ukvapeně. Máme se ztotožňovat duchem na základě plného světla a ne citem nebo dokonce podle přání motivovaného nějakým zájmem. V křesťanském světě je mnoho lidí s vynikající povahou a úrovňí života, mohou nám impnovat vědomostmi a různým uměním, krásně zpívat a hrát... Nejsou-li však přitom obživeni Duchem Svatým k novotě života, nemůžeme s nimi dosáhnout skutečného obecenství. Základní orientaci může mít každý Písmem dobré sycený Boží člověk, často je však zapotřebí mimořádného daru rozeznání duchů a upřímného hlubokého úsilí, abychom na vnitřní otázkou:

JSI MŮJ BRATR? JSI MÁ SESTRA?
dosáhli plného ujištění:

A NO, vítám tě bratře (sestro), Pán tě k nám posílá, abychom měli spolu obecenství v NĚM, nebo

N E, milý příteli, nezáleží na tom, co si myslíš, co děláš a kam chodíš. Potřebuješ ještě přijít k Pánu Ježíši Kristu s rozbítým srdcem a vyznat mu svou bídou, zošklovit si každou snahu zachovat si před NIM tvář a vlastní cestu k Bohu. Boží slovo Ti dává jedinou šanci: otevřít srdce Pánu Ježíši jako Spasiteli a Pánu a spolehnout se vírou na to, že JEHO drahá krev i tebe na věky obmyla z hříchů a že máš v NĚM nový věčný život, jistou spasení a pokoj s Bohem, hledicim na tebe dál už jen skrz PROSTREDNIKA. Nechtěl bys takto jít k NĚMU hned teď se mnou?

Při nedostatku příležitosti ke skutečnému duchovnímu sblížení (pro nedostatek času a klidu, vlastního obdarování, neochotu druhého) zůstane někdy mezi námi odpověď

SNAD, spojená s nějakými otázkami. Nesmí však zůstávat déle.

Skutečně otevřené srdce pro bratry a sestry a přijímání všech jim svěřených darů jsou spolu s naší službou zdrojem obohacení a růstu. S tužbou po obohacení a růstu duchovního života v našich shromážděních jsme se letos vydali za hledání nových písni pro přepracování a doplněné vydání zpěvníku pro společná shromáždění a pro život v rodině. Zažili jsme přitom podobnou zkušenosť jako při navazování styku s lidmi v křesťanském prostředí. Také jsme si napřed všímali tváře (melodie), postavy (rytmu), oblečení (harmonie), slov (jazyka) a chování (myšlenek), poznali jsme však, že i písni je třeba ze všeho nejdříve položit otázkou: **JSI NAŠE?**

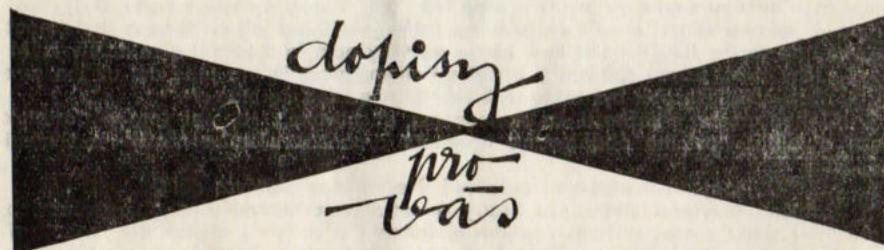
Zamyslete se chvíli s námi nad vlastními písni, které zpívají spasení lidé, našich písni. Každá skutečně naše píseň je Boží dar zrozený působením Božího Ducha a lidskou spoluúčastí při jejím vzniku, překladu, výběru a užívání. A protože Bůh dává své dary církvi, máme sice denominaci zpěvníky, avšak NAŠE PISEN jako světyní duchovní skutečnost je (nebo není) vlastnictvím živého společenství znovuzrozených věřících – církve Pána Ježíše Krista. Na počátku toho složitého procesu, který končí užíváním určité písni ve sboru věřících, můžeme nalézt podivuhodně pestrou paletu pramenů. Jeden vytryskne z nitra knížete Božího lidu jako hotový proud, jiný se postupně sbírá a formuje z vřesoviště a teprve v dalším toku se pročistí a stane se „vodou živou“. Vedle písni vysloveně autorských vzniká řada písni řetězcem překladů, úprav, kombinací, a nesou pečeť rukou známých dnes už jen Bohu.

Noši píseň nemůže vytvořit sebevětší umění a vůle člověka. Redaktoři nového zpěvníku jsou velmi vděční za bratry a sestry, s nimiž se čas od času scházejí pro hovořit výsledky práce. Při této schůzce hovoříme s písni, které se do našeho zpěvníku svými hodnotami hlásí, nejdříve řeči strážců bran. Jen písni nesoucí pečeť Kristova království zřetelně samy o sobě, a v druhé řadě, písni, které ji mohou něst zařazením do celku sbírky, jsou vpuštěny dál a potom pozorovány z ostatních hledisek, zda mohou být vybrány jako nádoby ke cti. K pravidelnému dlouhodobému používání

ve společném shromáždění máme ovšem ještě další nároky. Je to asi tak, jako při službě slovem. Každý, kdo nám slouží ve shromáždění, musí být znám jako bratr a sloužit v souladu s Písmem, v obsažnosti myšlenek a ve formě jejich přednesu jsou však rozdíly. A na velikonočním shromáždění posloucháme proto bratry, kteří nejen mají co říci, ale mají ještě další dary a předpoklady pro to, aby čas byl dobré využit a služba byla co nejúčinnější.

Dokonalá písni vyjadruje zdravý biblický základ hlubokou myšlenkou, krásným básnickým ztvárněním, její melodie má jednak samostatnou hodnotu a účinek na estetický cit, ale je také svou atmosférou a rytmem v plném souladu s textem, ve kterém zvýrazňuje to, co je třeba. Krásna slova se projevuje výběrem slov, jejich pízvukem a rýmem. Nevadí, nutí-li nás básník přemýšlet a teprve přemýšlením přečíst plný význam sdělení. Nevadí, ukládá-li nám melodie povinnost dát si ve shromáždění s jejím učením práci. Vypořádáme však řadu písni, které jsou pro velký rozdíl mezi nejhledším a nejvyšším tónem nebo pro příliš obtížné skoky melodie vhodné pro zpěváky, ne však pro společně zpívající shromáždění.

Když přehlížíme, co nám Bůh přidal v pokladu písni za 35 let od prvního vydání Písni starých a nových, radujeme se z toho a těšíme se na den, ve kterém vezmeme z milosti našeho Pána do ruky zpěvník shrnující písni STARÉ v původním nebo nějak obnoveném rousi i písni NOVÉ. Myslíme při své práci na naději v duchovní probuzení a růstu, i na službu, již při tom může vykonat NAŠE SESTRA PÍSEŇ. -mv-

Ve 3. čísle našeho časopisu uveřejnili jsme výsledky ankety mezi věřícími ve věku 15 až 35 let. Anketa byla zaměřena na otázky duchovního života lidí, kteří patří Pánu Ježíši. Místo „rozboru“ čísel a formulování závěrů budeme uveřejňovat dopisy zkušených bratří a sester, kteří se již v mladosti obrátili a procházel tedy úskalimi života.

D r a z í

Jistě vás zajímají otázky praktického křesťanského života, vždyt všichni musíme téměř denně řešit vlastní životní problémy. Nejdeme přece životem s klapkami na očích, ani nemáme pod sebou vzdušný polštář, který by nás udržoval nad různými těžkoostmi života.

Pavel praví: „Bratři, nejsme dlužníci tělu, abychom podle těla žili, neboť budeme-li podle těla žili, zemřeme, — pakli bychom Duchem skutky těla mrtvili, pak žili budeme“ (Ř 8:12–13). Chce tím říci: nejsme-li tělu nic dlužni, nejsme mu nic povinni. Po zkušenostech z boje o království Boží musíme konstatovat, že tělo se svými žádostmi odvádí člověka od duchovního života, a proto musíme jeho žádostí přemáhat a usilovat o vedení Ducha.

Nedávno jsem si prohlížel album fotografií. Pro zajimavost jsem si vypsal jména těch, kteří přestože navštěvovali shromáždění, odešli za svými žádostmi. Vice než polovina z nich opustila naše shromáždění (z toho 65 % dívek a 35 % hochů). Chodili s námi, zpívali, poslouchali Slovo Boží a někteří byli dokonce pokřtěni. Tento pohled do minulosti nám odhaluje zápas, vítězství i pády. Vede nás k zamyslení: co bylo příčinou, že tito lidé nejsou ve shromáždění? Kdo pracoval na jejich srdečích, kdo se v nich zabydlel? Proč si zamílovali hříšné žálosti, proč nepropluli peřejemi svodů? Seznamme se s některými případy.

Případ A

Doplatal na špatnou společnost. Začal s nimi oslavovat všelijaká „jubilea“. Známe praxi mnohých pracovišť a kanceláří. Důvod k oslavám se vždy najde: když nastoupí nový pracovník nebo starý odchází, když se narodi dítě, když dojde ke zvýšení platu, prostě vždy se něco děje a proto se oslavuje, pokud na to kapsa stačí. Jestliže věřící nedokáže zaujmout k této akci správný postoj, doplatí na to. Stejně tak různé společné zájezdy a rekreace, jsou-li zneužívány k morálně uvolněním zábavám, stávají se nebezpečným úskalím. Často je celý problém pouze v tom, přiznám-li, že jsem křestan a věřící, nebo to utajím a dříve nebo později padnu.

Náš přítel „A“ se z „oslavování“ již nevrátil. Statečně to „stahne“ dál, ale sláva z jeho života se již dříve odstěhovala.

Případ B

Vášnivá čtenářka. Neptala se, jaká je to kniha, kdo ji napsal. Četla vše, co jí přišlo do rukou. Myslela si, že rychle zbohatne, vzdělá se. A skutečně. Její myšlení se změnilo, objevovala „nové taje života“. Našla nové obrazy ve své fantazii. Osvojila si některé zvyky a koketování s hřichem. Dovolila si flirt. S probuzenými city a poznáním „dobrého i zlého“ (Gn 3:5, 6) přišly další zážitky. Stala se zajatkyní zlého.

Případ C

Věřil, protože věřili druzí. Šel s nimi jako Lot s Abrahamem, zatímco Abraham šel s Bohem. Čekal na chvíli úniku z domova (do Sodomu). Dočkal se. Uvítal nabídku práce na montáži, dobře vydělával, stal se vtipným společníkem, hlavně mladých žen. Připominal často odvážného kejklíře s ohněm, aneb tanecnika na rozpálených kamnech. Nevěřil v moc hřichu, a vše si musel sám vyzkoušet. Jednou se však „spálil smrtelně“ a již nepovstal.

Případ D

Milá sestra. Živý vzor zbožnosti. V její blízkosti vázlo jakékoliv vtipkování. Život ubíhal a s ním i naděje na vdávání. Došlo k nepochopitelnému zvratu v jejím přísném náhledu na život: přijala první nabídku ke snatku s mužem bez ohledu na jeho životní postoje. S podpisem u svatebního obřadu začinal pro ni „nový život“ bez obecnosti s věřícími. — Je to možné chápávat, omlouvat, ale ve smyslu písem je to nerespektování Boží vůle, opuštění Krista (Mt 10:35–39). Neuměla čekat. Čas ukázal, že si nepomohla „ke štěstí“, ale naopak.

Případ E

Rodiče jsou velmi šťastni, že mohou umožnit synovi vzdělání. Je to pochopitelné, vždyt zkusili, co je to život, a syn to musí mít lehčí. Bude to studovaný člověk. Se vzděláním však přišlo podceňování rodičů, odcizení prostému domácímu prostředí, pohrdnutí jejich radami a životními zkušenostmi. To se později projevilo mimojiné i v jeho vztahu k duchovním otázkám.

To byly vzpomínky na ty, kteří nepropluli peřejemi, nedoběhli s námi do dnešního dne. Dar známosti pravdy a milosti Boží byl pošlapán. Byli u Krista, dárce života a všech požehnání, a přece Jej opustili. — Dnes jsem potkal jednu osobu, která přerušila s námi obecností. Stává se problémem pozdravit se, oslovit se a něco si říci. To jsou skutečně trapné situace. Rád bych zdůraznil, že vše, co jsem vám napsal, je velmi vážné kázání života. Kázání o ztracených příležitostech, o pošetilcích, kteří pro trochu tělesné rozkoše pohrdli Boží přízni a láskou.

Oč vám jde?

Mám zkušenost, že se odpověď od vás těžko „doluje“. Často neumíte a také nepovažujete za nutné přesně formulovat své cíle. Pokusím se to říci za vás: Jde vám o to, aby krásný, radostný a bezstarostný život jste si podrželi až do konce. Zůstává však otázkou, kdo vám to může dát?

Pravé hodnoty, pravý život dává Bůh také v Páně Ježíši. Jestliže jsi přijal Pána Ježíše za svého Spasitele, neboj se, takto věř! Pokušitel tě bude provázet a dokazovat, že jako křesťan za moc nestojíš. Má na to své lidi, kteří nás povážejí s obrovskou lupou a kdejakou chybíčku zveličí a zveřejní. Jen se neboj, co tobě chybí, to Kristus doplní a zaplatí.

Často se potřebujeme s někým poradit. Sám jsem měl takové období, ale rádce jsem neměl. Nadělal jsem mnoho chyb. Kdo může být naším rádecem? Předeším Boží Slovo. Zaměř svoji pozornost na místa v Písmu, kde se odehrává děj podobný tvé problematice. Boží Slovo tě povede bezpečně všechny peřejemi života. A nepochybuj o tom, že mladí má množství peřejí. Jen se pořívej kolem sebe, na ty předčasně zkušené, předčasně vdané a předčasně ztroskotané a jistě mi dás za pravdu.

Je dobré, když kromě Božího Slova si mladý člověk najde přitele, rádce. Tim přítelom může být otec nebo matka, kteří nám rozhodně přejí dobré, ale může to být také starší bratr nebo sestra v Páně. Mají více zkušeností, mohou poradit a pomoci modlit se za tvé problémy. V každém případě je lepší mít rádce třeba o dvacet let staršího, než se sám trápit a provést nějakou nenapravitelnou chybu. Pokud takového přítelého najdeš, pak se nestyd svěřit se mu a ptát se — mladí má na to plné oprávnění.

Tolik pro dnešek. Přištět vám napiš několik rad pro praktický křesťanský život.

Váš -sek

Sedesáti let se dožil z Boží milosti náš milý bratr JOSEF SLEPÁNEK z Prostějova. Odchází sice z aktívni práce, ale odpovědnost mu zůstává. Začal se sbory v ČSR před ministerstvem kultury. A také k této odpovědné práci potřebuje zdraví, trpělivost, nadšení pro Boží věci a lásku ke svému Pánu a jeho lidu. To vše mu upřímně přejeme.

-jos

Biblická hádanka ze Skutků apoštola

- Kolik bratří bylo pohromadě, když byl Motěj postaven do úřadu apoštolství?
- Kolik duší bylo připojeno k věřícím o letnicích?
- Kolika žoldnéřům byl předán Petr, když byl Herodesem vsazen do žaláře?
- Kolik mužů šlo s Petrem do domu Kornelia?
- Kolik bratří poslal ap. Pavel na své třetí misijní cestě z Efusu do Makedonie?
- Kolik ozbrojenců muselo doprovázet ap. Pavla k vlastenci Felixovi na rozkaz hejtmana Lyziáše?
- Kolik měsíců se zdržel ap. Pavel v Korintu?
- Kolik roků sloužil ap. Pavel Efezským dle vlastní výpovědi?
- Kolik roků ležel Eneáš již na lůžku, než ho uzdravil ap. Petr?
- Kolik dní se zdržel ap. Pavel v Troadě na své třetí misijní cestě?
- Kolik roků dal Pán Bůh národu Izraelskému soudci? (Hledej v jedné apoštolské řeči.)

Sečti jednotlivá čísla a součet vyděl 100. Tak nalezené konečné číslo označuje verš jedné kapitoly Sk. ap., jak se dva z apoštola dožili a správným způsobem prožili výsadu věřících, popsanou u F 1:29.

Který je to verš?

Každý bod doložte udáním kapitoly a verše z Bible!

-eka

- Na radu mladých lidí dal:
 - Roboám,
 - Joram,
 - Jeroboám
- Král Aza:**
 - sesadil z trůnu svou matku,
 - sesadil svou babičku,
 - svrhl cizí královnu
- Achabovi pomáhal v boji u Rámot Galád:**
 - Ochoziáš,
 - Joram,
 - Jozafat
- Král Achas byl po smrti:**
 - pochován se svými otci v královských hrobích,
 - pochován v zahrádě králů,
 - pochován v městě Jeruzalémě
- Po smrti byla spálena mrvola:**
 - Jozafatova,
 - Saulova,
 - Azova
- Král Ezechiáš vystavěl:**
 - vodovod v Jeruzalémě,
 - Mello,
 - bránu domu Hospodinova
- Syn jednoho krále si postavil pomník. Byl to:**
 - Adoniáš,
 - Absolon,
 - Jeroboám
- Král Salomon:**

Správné odpovědi, doložené citáty, napište nám do 14 dnů po obdržení časopisu na adresu: Petr Slepánek, Mánesova 28, Prostějov.

Správné odpovědi 5. čísla:

1c; 2b; 3b; 4a; 5c; 6b; 7a; 8b; 9a; 10c; 11b; 12c; 13a; 14a; 15c; 16c; 17a; 18c; 19a; 20c; 21b; 22a; 23b; 24c; 25b; 26c; 27b; 28a; 29c; 30b; 31c; 32a; 33a; 34b; 35b; 36c; 37a; 38c.

Urazi čtenáři,

jsme duchem s Vámi v závěru letošního roku a děkujeme Vám za všechny projevy lásky i pomoci při vydávání tohoto časopisu. Byli jsme povzbuzeni mnoha dopisy i osobními projevy Vaší spokojenosť. Víme, že i různé nedostatky v nepravidelnosti vydávání, textech i administraci nám rádi prominete. Děkujete spolu s námi Pánu Ježíši za Jeho požehnání, které dává i skrze rádky a slova tištěná v našem časopisu.

Jsme také vděční pracovníkům ministerstva kultury ČSR i Ústředního církevního nakladatelství za porozumění pro potřeby našich sborů, protože toto je jediná cesta, jak se přiblížit také k Vám, kteří jste nemocí upoutaní na lůžko, nebo kteří žijete daleko od shromáždění a nemáte možnost častějšího obecnoství.

Nezapomínáme také na obětavé pracovníky tiskárny ve Valašském Meziříčí a upřímně jim děkujeme za jejich práci v tomto roce.

Při vstupu do dalšího roku Boží milosti přejeme Vám spravedlivý, pokojný a radostný život v Duchu svatém. Pán ví o každém dni našeho života a proto Mu svěřme všechny problémy, těžkosti, trápení, abychom tak radostně, s Jeho pomocí mohli jedni druhé milovat, jedni druhým během něst a být k prospěchu lidem v Páně.

Vaši spolubratři
v redakci Živých slov

Z OBSAHU ŽIVÝCH SLOV 1972

BIBLICKÉ VÝKLADY

- Tři dni (1)
Boh hovorí (4)
Kde sú mŕtvi (8,29,62,80,104,126)
Nad otázkami čtenárov (13,32,103)
Vy pak nejste v těle (25)
Pán sa ukázal (41)
Znamenia (49)
V těle a přece „ne v těle“ (55)
Najväčší verš v Biblia (58)
Čakať na Boží čas (66)
Reptáš a pochybuješ? (73)
Pánovo pozvanie (75)
A neuvod' nás do pokušenia (76)
Pozitívny spánok (83)
Premenení svätí (86)
Pomazanie Duchom svätým (97)
Jefte Galádský (100)
A na zemi pokoj (121)
O vytržení (131)
Zbor prvorodených (133)
Služba Ducha svätého pri veriacich (136)

ÚVAHY A RADY

- Zánik či existence (6)
Kresťan a rodina (10,93,135)
Od apoštola k dnešku (15,38,67,
89,113,128)
Problém osamelosti (18) *R*
Obrys kresťanského života (31)
Všecko slušně a podle rádu ať se
děje (51)
Nad Bibliou (53,78,123)
Opravdový kresťanský život (72)

Vzpominky ve světle Písma (106)

- Sex a Biblia (138)
Naše sestra piseň (140)
Dopisy pro vás (142)

SVĚDECTVÍ – EVANGELIZACE

- Toulavé boty (5)
Problém osamelosti (18)
Biela ruža (34)
Dnes je pravý den (45)
Návštěva (64)
Příběh jednoho dne (70)
Milé dítě, můj synu (82)
Matka sa modlila a ja som počúval (84)
Kdo může být nalezen (92)
Zapláť (95)
Mé obrácení (111)
Tak jsem žil (124)

ZÁŽITKY – ROZHOVORY

- Po stopách apoštola Pavla (20,42)
Minulo mi 90 (47)
Šťastná i v utrpení (87)
Těrlický sbor (116)

BÁSNĚ

- Opustil si prvú lásku (12)
Idou, jdou... (37)
Pár krokov od prameňa (60)
Tma (84)
Světlo světa (85)
O tajomstvo menej (108)
Ty (132)